

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 63171-07 ה"ה א' נ' חברת בטוח שירביט

לפני כבוד השופט שי (משה) מזרחי

התובעים:

1. ד.א.

2. ג.א.

ע"י ב"כ עוה"ד שי נתן

נגד

הנתבעת:

חברת בטוח שירביט
ע"י ב"כ עוה"ד נבנצאל

פסק דין (חלקי)

הערה מקדימה:

ניתן בזאת פסק דין חלקי לעניין נזקיה של התובעת, לאחר שתיק ביטוח לאומי (נכות כללית) מתמהמה חודשים ארוכים מלהגיע במלואו, ומצאתי כי לא נכון לעכב את פסק הדין עוד וניתן תחת זאת להורות על עיכוב של חלק מן הסכומים עד אשר יתקבל התיק במלואו. החלטה אופרטיבית כנגד מל"ל תינתן בנפרד.

לגופו של עניין:

1. לפני תביעה בגין תאונת דרכים שארעה ביום 16.9.06, והסבה נזקי גוף לתובע 1 (אשר בענייניו ניתן ביום 10.3.16 פסק-דין חלקי) ולתובעת 2 אשר בעניינה אני נדרש להכריע כעת.

השאלות שבמחלוקת¹:

- א. מהי נכותה התפקודית של התובעת והפגיעה בכושרה להשתכר?
- ב. מהם נזקיה של התובעת בראי נכותה הנ"ל?
- ג. הכיצד יש לחשב את ניכוי תגמולי המל"ל שמקבלת התובעת?

רקע כללי- התאונה והנכויות הרפואיות:

2. התובעת 2, ילידת 1982, נסעה עם התובע 1 ברכבו והייתה בחודש הרביעי להריונה בעת קרות התאונה. כתוצאה מהתאונה הרכב בו נסעו התובעים התהפך. ממסמך שחרור מבית החולים "וולפסון" עולה כי התובעת דיווחה כי הנוסע במושב האחורי פגע בראשה ולאחר מכן היא פגעה בשמשה, כמו כן קיבלה מכה קלה בבטן. כמו כן, דיווחה על אבדן הכרה- לא ברור משכו.

¹ שאלת החבות אינה שנויה במחלוקת.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 63171-07 ה"ה א' נ' חברת בטוח שירביט

אושפזה משך יומיים להשגחה. נוכח היותה בהריון במועד התאונה לא בוצעו בדיקות דימות בסמוך לתאונה אלא רק לאחר הלידה (4/07).

3. בעניינה של התובעת, מונו חמישה מומחים מטעם בית המשפט כדלקמן: פרופ' יגאל מירובסקי בתחום האורתופדיה; ד"ר גיא אור בתחום הפסיכיאטריה; פרופ' חיים מצקין בתחום האורולוגיה; פרופ' ירניצקי בתחום הנוירולוגיה; ד"ר גדעון לוי בתחום א.א.ג.

אורתופדיה- פרופ' יגאל מירובסקי²:

4. בחוות דעתו מיום 28.12.08, ציין המומחה כי לא ניתן על פי ממצאי בדיקתו להעריך את נכותה של התובעת, שכן בבדיקה התגלו אי התאמות בטווחי התנועות, אי התאמות בבדיקה הנוירולוגית וחוסר עקביות בממצאים הקליניים. לכן נאלץ לקבוע את נכותה על סמך התיעוד הרפואי, בדיקות ההדמיה, ניסיונו במקרים קודמים ובמצבה של התובעת קודם התאונה.

עוד הוסיף המומחה כי "עיון במסמכים הרפואיים שהוצגו בפני מעלה תלונות על סחרחורת והפרעות בשיווי משקל בשנת 2004 וכאבי ראש בשנת 2005. ב-1.3.97 נבדקה עקב כאבים בצד ימין של עמוד שדרה גבי תחתון. לא מצאתי תיעוד על כאבים בעמוד שדרה מתקופות קודמות לתאונה ואחרי התאונה לא מצאתי תיעוד על תלונות בגין כאבי צוואר או תרדמת של הידיים כפי שדיווחה בפני היום. לסיכום, אינני מוצא מקום לקבוע שנותרה לתובעת נכות בגין תלונותיה בצוואר וביד ימין שכן כאמור לראשונה מוזכרים תלונות אלה במרפאתי. בגב תחתון נגרמה לתובעת פריצת דיסק בגובה L5-S1 שגרמה ללחץ ועיבוי של שורש S1 מימין. אני מעריך את נכותה האורתופדית כבת 10% לפי סעיף 37(7)א' וזאת בהתאם לתיעוד הרפואי המציין במעקבים הרפואיים לאחר התאונה הגבלות תנועה.

לא נותרה לתובעת כל נכות נוירולוגית. הנכות לצמיתות שכן חלפו כבר מעל שנתיים מהתאונה. כמו כן, יש לקבוע 100% נכות זמנית לתקופות בהן שהתה בחופשת מחלה בעקבות התאונה".

בחוות דעתו השנייה מיום 6.5.12 שניתנה לצורך הערכה מחודשת של מצב התובעת, קבע פרופ' מירובסקי כדלקמן:

"...היא נבדקה על-ידי ב-22.12.08...מאז עקב החמרה בכאבים, היא נותחה. הניתוח נעשה ביוני 2011 ובמהלכו הדיסק בגובה L5-S1 נכרת והסגמנט המנותח קובע. לאחר הניתוח סבלה מתרדמת של הרגליים והיא מטופלת מאז בתרופות נוגדות כאב ודלקת...מדווחת שהיא ממשיכה וסובלת מכאבי גב תחתון. לא יכולה לשכב ישר במיטה. מתקשה לשבת זמן ממושך וגם לעמוד שכן אז הרגליים רועדות. מתקשה בתפקוד בבית, לא יכולה לנקות, לבשל או להרים סיר או צלחת. לא מסוגלת לטפל בביתה הקטנה. בבדיקה מצאתי חוסר התאמה בין העדר

² הגיש סה"כ שלוש חוות דעת. ההדגשות אינן במקור.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 63171-07 ה"ה א' נ' חברת בטוח שירביט

מלא של תנועות בגב התחתון כשנתבקשה להתכופף ועד יכולת ישיבה על מיטת הבדיקה ברגליים ישרות. גם הבדיקה הנוירולוגית שהדגימה ירידה בתחושה לכל אורך רגל ימין ושיתוק של כמעט כל גפה ימין תחתונה לא מתאימה לעובדה שאין דלדול שרירים ולכך שאין היא מתמוטטת בהליכה. לאור כל האמור לעיל אני נאלץ לקבוע את נכותה על פי התיעוד הרפואי והניתוח שהיא עברה.

בניתוח נעשה כאמור קיבוע L5-S1 בלבד ואני מעריך שהגבלתה כיום היא בין קלה לבינונית. אינני מוצא שיש לה נזק נוירולוגי, אין לה דלדול שרירים וגם ה-EMG לא הדגים נזק עצבי (הוא הדגים רק רדיקולופטיה, היינו הקרנה של כאב). לאור האמור לעיל אני מוצא שנכותה של התובעת כיום היא בת 15%, ממוצע סעיפים 37(א) ו-37(ב) והיא מהווה החמרה של 5% לעומת הנכות בת 10% שקבעתי ב-2008. הנכות לצמיתות לאור משך הזמן הרב שחלף מהניתוח".

בחוות דעתו השלישית מיום 11.4.16, קבע פרופ' מירובסקי כדלקמן:

"גם בבדיקה הנוכחית במרפאתי מצאתי חוסר התאמה מוחלט בין העדר מלא של תנועות בגב התחתון כשהתבקשה להתכופף, להתיישר או לבצע הטיות לצדדים לבין יכולתה לכמעט ישיבה מלאה על מיטת הבדיקה ברגליים ישרות ולמבחן ה-FLIP החיובי. גם הפעם הבדיקה הנוירולוגית שהדגימה ירידה בתחושה לכל אורך רגל שמאל ושיתוק של כמעט כל גפה שמאל תחתונה לא התאימה לעובדה שאין דלדול שרירים (לא של הידך ולא של השוקיים) ובמיוחד שבניגוד גמור ל"שיתוק" הכמעט מלא של השרירים שהדגימה כשהתבקשה, בהליכה נצפו בבידור תנועות משמעותיות של השרירים "הכביכול משותקים". מן הראוי לציין שבניגוד ל"שיתוק המלא" של רגל ימין בביקור הקודם הפעם הייתה רגל זו תקינה לחלוטין כשהעם כביכול משותקת לגמרי הייתה רגל שמאל...".

עוד הוסיף כי לפי ממצאי בדיקות ההדמיה ניתן לקבוע כי לא נותרה לתובעת כל נכות נוירולוגית.

עם זאת צוין כי "חלה החמרה מסוימת בתנועות הגב התחתון שלה, דבר המתבטא בביקורים הרפואיים המרובים והטיפולים שעברה ואני מעריך לכן את נכותה כיום כבת 20% לפי סעיף 37(ב)".

המומחה העריך כי גם בעתיד תזדקק התובעת לטיפולים פיזיותרפיים ושיקומיים ולתרופות נוגדות כאב ודלקת, אך לא יודע להעריך את עלותם, מה גם שחלקם ניתנים במסגרת ביטוחי הבריאות. מעריך שהיא תמשיך ותהיה מוגבלת בפעילות פיזית ומאמצים גופניים. הצורך בעזרה בפעילויות היום יומיות וסוג העזרה צריך להיקבע להערכתו באמצעות מומחים תעסוקתיים.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 63171-07 ה"ה א' נ' חברת בטוח שירביט

פסיכיאטרייה- ד"ר גיא אור:

5. בחוות דעתו מיום 4.8.2009 כתב כי "...בת 26 אשר קודם לתאונה הנדונה לא סבלה מתחלואה נפשית. התאונה הנדונה נחווה על ידיה כאירוע טראומטי וכנראה, על פי התיאור, היה שלב קצר של הפרעה במצב הכרה- באבחנה המבדלת: אפשרות ראשונה היא על רקע זעזוע מוח קל ואפשרות שניה היא כביטוי למצב של דיסוציאטיבי (התיאור מתאים יותר לאפשרות השנייה). לאחר התאונה פתחה תסמיני חרדה המתאימים לאבחנה של הפרעת דחק בתר חבלתית (PTSD) וממצאי בדיקתי תומכים בכך. קשר הגרימה בין התאונה לבין הפרעה זו הוא ברור. עם זאת, על פי התיאור, ההפרעה לא גורמת לפגיעה תפקודית גדולה: מחד תואר כי היא אינה לומדת נהיגה, תוארה חרדה מסוימת בנסיעות המגבילה אותה, תוארו קשיי ריכוז בעבודה והצטמצמות חברתית מסוימת ותואר גם קושי מסוים ביחסים עם בעלה. אך מאידך, גם קודם לתאונה לא נהגה, היא אינה נמנעת מנסיעות, למרות הקושי המתואר היא עובדת במשרה מלאה בתחום בו רצתה לעבוד ועומדת בדרישות התפקיד, ההצטמצמות החברתית נובעת מכך שהיא משקיעה יותר זמן לטיפול בבתה הקטנה, והקושי ביחסים עם בעלה לא תואר כגדול, יש בינה לבעלה יחסים קרובים וחמים ובנוסף דווח כי גם הוא אחראי במידת מה לקשיים ביניהם. תיאור סדר יומה מצביע על תפקוד שאינו פגוע במידה גדולה וגם ממצאי הבדיקה לא העלו ביטוי להפרעה גדולה.

בשקלול הדברים, אני סבור כי במצבה כיום היא סובלת בשל ההפרעה הנפשית שנגרמה בתאונה הנדונה מנכות נפשית בשיעור של 5% (על-פי סעיפים 34 א'-ב' לתקנות המל"ל).
אני מעריך כי בשנה הראשונה שלאחר התאונה הנדונה סבלה מנכות נפשית זמנית בשיעור של 10%. באשר לצפי לעתיד, אני מעריך כי מצבה בסך הכל יוותר ללא שינוי, אך זאת בכפוף לכך שתוכל להמשיך לקבל הטיפול הפסיכותרפויטי בו נמצאת כעת למשך שנה נוספת וכן תוכל לקבל מספר מפגשי טיפול נוספים במצבים של החמרה במצבה (סדר גודל של 75 פגישות טיפול בסך הכל נראה כסביר). מומלץ כי באם תהיה החמרה במצבה תיעזר ביעוץ וטיפול פסיכיאטריי".

בחוות דעתו המשלימה מיום 28.11.16 ציין ד"ר גיא אור כדלקמן: "בבדיקתה כיום נראתה סובלת מכאבים והתקשתה לשבת ישיבה ממושכת. מצב רוחה היה מדוכדך ולעיתים מתוח. לא היתה תגובה רגשית בעת תיאור תסמיניה או בעת שזכרה בתאונה הנדונה. עם זאת, בחשיפה לגירוי היכולת להזכיר את התאונה הנדונה פיתחה מצוקה וחרדה עם סימני חרדה גופניים משמעותיים ואי שקט פסיכומוטורי. למעשה, נכנסה להתקף חרדה והיה צורך לעשות תרגיל הרפיה כדי להרגיע החרדה. לא הייתה תגובה רגשית בעת שתיארה את החמרת מחלתה האורטופדית. כאשר תיארה מחשבות אובדניות שהיו בעבר פרצה בבכי. נמצאה הפרעת התמצאות קלה בזמן, קשיי זיכרון וקשיי ריכוז. בבחינת הדברים, נראה כי מחד ההימנעות

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 63171-07 ה"ה א' נ' חברת בטוח שירביט

הקשורה לזיכרון התאונה פחתה והיא נוהגת ברכב, אך בלטה רגישותה ותגובתה לגירוי היכול להזכיר את התאונה. כמו כן, תוארו התקפי חרדה והימנעויות אחרות. על כן, אני סבור כי הנבדקת עדיין סובלת מ-PTSD. בנוסף, אני סבור כי היא סובלת מהפרעת פאניקה עם ביטויים אגורפוביים, וכן נראה כי פתחה הפרעת הסתגלות עם מאפיינים דיכאוניים, חרדתיים והתנהגותיים, בעיקר על רקע תחלואה גופנית שהחמירה, ואשר להבנתי קשורה לתאונה הנדונה. גורם דחק נוסף העולה מן היעוד הוא קשייה הזוגיים, קשיים שנראה כי הם קשורים גם למצבו והתנהגותו של בעלה. עם זאת, להערכתי זהו גורם דחק משני.

בשקלול הדברים, אני סבור כי הנבדקת סובלת כיום מנכות נפשית בשיעור של 20% (על-פי סעיף 34(ב)(3) לתקנות המל"ל - בהתאם לעדכון משנת 2012). לדעתי מתקיים קשר של גרימה בין התאונה הנדונה לבין ה-PTSD ובינה לבין הפרעת הפאניקה. גם להפרעת ההסתגלות אחראית להבנתי בעיקר התאונה הנדונה, אך במקרה זה אני מניח שגם למצבו והתנהגותו של בעלה יש חלק מסוים. אמנם התנהגותו יכולה להיות גם כתגובה לתחלואה של אשתו, אך להערכתי עדיין מדובר גם בגורם נפרד.

כפי שצינתי לעיל, אני סבור כי משמעותו היחסית של גורם דחק זה היא מינורית. על פי אומדן, אני מעריך כי התאונה הנדונה אחראית ל-7/8 מן הנכות הנפשית הכוללת (דהיינו לנכות בשיעור של 17.5%) ואילו התנהגותו ומצבו של בעלה אחראים ל-1/8 מן הנכות הכוללת. בהנחה כי הדחק נובע מן התחלואה הגופנית בעתיד יהיה דומה, אני מעריך שנכותה הנפשית בגין התאונה הנדונה תיוותר לצמיתות. על מנת למנוע החמרה נוספת במצבה, מומלץ על טיפול ומעקב פסיכיאטרי, דבר היכול להיעשות במסגרות הציבוריות לבריאות הנפש".

נוירולוגיה - פרופ' ירניצקי:

6. בחוות דעתו מיום 9.9.2011 כתב המומחה כי התובעת "...נפגעה בתאונת דרכים ב-16.9.06, במהלך של התהפכות הרכב בו נסעה, כולל חבלת ראש ואיבוד הכרה. לאחר התאונה התלוננה רבות על כאבי ראש, סחרחורות והפרעות בריכוז וזיכרון. בעקבות תלונות אלה הייתה במעקב נוירולוגי, תעסוקתי ושיקומי, והיו לה קשיים בתחום התעסוקתי. בביקורה במרפאתי מסרה על הפרעת זיכרון, הנמשכת מאז התאונה ללא שיפור, על כאבי ראש יומיומיים ועל סחרחורת. בבדיקה הייתה הנמכה בציון המבחן המנטלי הקצר, שאר הבדיקה הייתה תקינה. מעברה יש לציין תקופות של כאבי ראש ושל סחרחורת בתקופה שקדמה לתאונה. על פי בקשתי הופנתה לאבחון קוגניטיבי, בו הדגימה החמרה מכוונת בצורה בולטת, תוך ניסיון להגשת רווח משני. יש לציין שעיון ברשומה מראה שגם במהלך המעקב הרפואי שלאחר התאונה ניכרה נטייה להחמרה סובייקטיבית. לסיכום, מצב שלאחר חבלת ראש, עם תלונות סומטיות החוזרות ונשנות ברשומה, ועם תלונות קוגניטיביות שאינן נתמכות ע"י האבחון הייעודי. הנכות הנוירולוגית עומדת על 5%, בעיקר בשל התלונות הסומטיות, לפי סעיף

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 63171-07 ה"ה א' נ' חברת בטוח שירביט

11)29 (I-II), **והיא לצמיתות**. תלונות במישור ההתנהגותי כוסו בחוות הדעת הפסיכיאטרית של המומחה שמונה בתחום זה, ואין חפיפה בין הנכויות".

בחוות דעתו המשלימה של פרופ' ירניצקי מיום 12.1.17, ציין כי: "...במהלך התקופה שלאחר מכן, המשיכה בתלונות על הפרעת ריכוז וזיכרון, כאבי ראש, הרדמויות בידיים וכאבים קורנים לרגליים. עברה ניתוח בשל לכידה אולנרית מרפקית מימין. בשל שינויים התנהגותיים הייתה בטיפול פסיכולוגי. בתחילת 2015 אושפזה במחלקה הנוירולוגית בשיבא עקב חולשה של הרגליים. עברה בירור מקיף, כולל EMG לבירור הפרעה פריפרית אפשרית, MRI ע"ש גבי לגבי הפרעה שדרתית אפשרית, הכל היה תקין. לא נמצאה סיבה להפרעה. לציין שחל שיפור ספונטני במצב בהמשך, ושבבדיקה הנוירולוגית מצוינים מספר ממצאים שמעידים בדרך כלל על חוסר אורגניות של הפרעה. לגבי מצבה הקוגניטיבי, הועבר לעיוני מסמך עדכני ממכון דקנאטי, המדווח על שיפור ניכר במצבה לאורך הטיפול, ועל חזרתה למעגל העבודה בהיקף כמעט מלא. בביקורה במרפאתי בפעם השנייה, ב-9.2.16 התלוננה על הפרעה תחושתית ברגל שמאל עם חולשה שלה וצורך במקל הליכה. כן התלוננה על הימשכות בעיות הזיכרון שהיו לה מאז התאונה. בבדיקתה הנוירולוגית הודגמה חולשה דיסטאלית של רגל שמאל, ירידה בהחזר העקב משמאל, מבנה ההליכה נראה תקין, עם תבנית הליכה שנראית לא אורגנית בעת ניסיון ללכת על עקבים ובהונות. הפרעת תחושה בגבולות לא אנטומיים ברגל שמאל. לסיכום, מדובר במצב שלאחר חבלה, עם תלונות גופניות וקוגניטיביות, עם אירוע של חולשת רגליים, כ-9 שנים לאחר התאונה, שהיה ככל הסביר על רקע לא אורגני וממצאים שיוריים ממנו, ככל הנראה אף הם לא אורגניים. אינני מזהה החמרה נוירולוגית שתבסס קביעת נכות נוירולוגית חדשה בנוסף לזו שנקבעה בחוות דעתי הקודמת".

אורולוגיה-פרופ' מצקין:

7. המומחה בדק את התובעת ביום 10.12.13, ותיעד כי "לדבריה טפטופי שתן הופיעו לאחר הניתוח בגבה, עד הרטבה ביום ובלילה... סיכם כי מדובר ב"תלונות סובייקטיביות שהופיעו בתיעוד שבע שנים אחרי התאונה, ושנתיים לאחר ניתוח פריצת דיסק שאינן נתמכות על ידי ממצאי בדיקתי והערכה אורודינמית. 0% נכות אורולוגית".

א.א.ג. - ד"ר גדעון לוי:

8. בחוות דעתו מיום 5.4.2011 קבע כי "בנוכחות בדיקת שמיעה עם סף שמיעה לדיבור של עשרה דציבלים בתדירויות הדיבור לא ניתן להעניק נכות על ירידה בשמיעה על פי תקנות הביטוח הלאומי.

על פי מכתבי הנוירולוגים אשר בדקו את התובעת היא מתלוננת על כאבי ראש חד צדדיים פולאסטיליים (מלווים תחושת דופק), בחילה, סחרחורת וחוסר סבילות לאור וצליל. כאשר

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 63171-07 ה"ה א' נ' חברת בטוח שירביט

סוגרת את עצמה בחדר חשוך ושקט, כאב הראש וגם התלונות הנלוות נעלמים לאיטם. התיאור מזכיר סוג של מיגרנה ולא של סחרחורת ממקור וסטיבולרי. קלינית אין לה סימנים אובייקטיביים לסחרחורת ממקור וסטיבולרי.

התובעת מתלוננת על רעש של טלפון באוזן ימנית מאז התאונה, כאמור יש רעש קבוע ברקע ויש התגברות שלו לעתים, אשר מחייבת שהיה בחדר שקט וחשוך עד אשר הרעש נרגע. בגין טנטון קבוע באוזן ימנית מאז התאונה, יש להעניק לתובעת 5% נכות קבועה על פי חלק מסע' 72(4)(ד)(II), אשר מדבר על טנטון בנוכחות עקומת שמיעה אופיינית לחבלה אקוסטית".

9. יש לציין כי בנוסף לחוות הדעת ניתנו תשובות לשאלות הבהרה ע"י פרופ' מירובסקי וד"ר גיא אור- התייחסות אליהן תשולב במסגרת ההכרעה ובהתאם להקשר הדברים.

טענות הצדדים בפן הרפואי:

טענות התובעת:

10. חולקת על קביעת המומחים וסבורה שנתרו לה נכויות רפואיות ותפקודיות גבוהות יותר בגין התאונה. שיקול דעת לעניין נכות תפקודית מסור לבית המשפט.
11. עובר לתאונה לא סבלה מכל מגבלה רפואית, תפקודית או נפשית. הייתה בת 24, נורמטיבית, בריאה, נמרצת ועצמאית. סיימה שירות צבאי מלא בפרופיל 97 ומפקדיה היו שבעי רצון מתפקודה. הייתה בהריון ועמדה להתחתן, שאפה להצליח ולהתפרנס בכבוד. ביצעה את כל המוטל עליה, השתכרה בכוחות עצמה, ניהלה זוגיות טובה, קשרים חברתיים טובים וכיוב'.
12. מאז התאונה ובעקבותיה הפכה לאדם אחר- עצבנית, חסרת בטחון, עצובה ומתוסכלת, כל הזמן סובלת מכאבים, מוגבלת בחיי היום יום, בוכה מייאוש ואכזבה על מצבה בעקבות התאונה.
13. ברבות השנים, מצבה של התובעת החמיר בעקבות התאונה במספר מישורים. במישור הנפשי- יש לקחת בחשבון כי נכותה התפקודית גבוהה הרבה יותר מכיוון שמדובר בשלושה מרכיבים שונים: PTSD, הפרעת פאניקה והפרעת הסתגלות.
14. הפסיכיאטר, ד"ר גיא אור, התרשם מהתובעת כי ככלל אינה נוטה לגוזמאות.
15. סרטון מטעם הנתבעת לא העלה דבר, מלבד העובדה כי התובעת מתהלכת בצליעה.

טענות הנתבעת:

16. יש להטיל ספק רב במהימנות התובעת, נוכח הסרטון והסתירה בין המסמכים הרפואיים לבין עדותה של התובעת. כמו כן, מפנה לשלוש חוות הדעת של פרופ' מירובסקי ומצביע על סתירות בין ממצאי הבדיקה. בנוסף, חלק מהעדויות מטעם התובעת אינן רלוונטיות- כך למשל, העיד חבר שלא היה בקשר עמה מספר שנים, וגם כאשר הקשר ביניהם חודש חלק מן הדברים שסיפר הם בגדר עדות שמיעה.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 63171-07 ה"ה א' נ' חברת בטוח שירביט

17. בנוסף, יש לייחס משקל נמוך לעדות בעלה של התובעת, שכן מדובר בעדות של בן-זוג על כל המשתמע מכך.
18. מאישור (מיום 26.11.15) מהרופא האורטופד של התובעת צוין כי התובעת הולכת ללא כל אמצעי עזר, ושמבחינה מוטורית אין מגבלה. קרי, אין כל אזכור על כיסא גלגלים, הליכון וכו', בניגוד לעדות התובעת שמנסה להאדיר את נזיקה.
19. מהסרטון מטעם הנתבעת ניכר כי התובעת הלכה מהר, התמודדה עם משימות פיזיות כגון: להוציא עגלת תאומים מתא המטען ברכב, לפתוח אותה, ולאחר מכן לקפלה ולהחזירה- הכל ללא שימוש באביזרי עזר.
20. קביעותיו של ד"ר גיא אור אינן עולות בקנה אחד עם תלונות התובעת, הממצאים שציין בחוות דעתו ובעיקר עם העובדה כי התובעת אינה מקבלת טיפול תרופתי.

עדותו של מר ציון עמיאל³:

21. לבד מהתובעת ובן זוגה, העיד מטעמה מר ציון עמיאל אשר את עיקרי עדותו אביא קודם הכרעה בנכותה הרפואית והתפקודית של התובעת. את העולה משאר העדויות אשלב בהכרעתי עצמה.
22. העד מכיר את התובעת כ-19 שנה דרך בן זוגה לשעבר שהיה חבר טוב שלו בצבא.
23. זכור לו כי התובעת הייתה חייכנית, אנרגטית, מלאת שמחת חיים. יצאו לבלות הרבה. זוכר שתחביביה היו ריקוד וגם רכיבה על סוסים (3 או 4 פעמים רכבו יחד על סוסים).
24. זכור לו שהיו לה שאיפות, אבל התאונה גדעה את תכניותיה. ציין כי תכננה ללמוד משפטים.
25. היה ביניהם נתק של 12-13 שנים ולפני 3-4 שנים חודש הקשר ביוזמתו והיא סיפרה לו על תאונת הדרכים שעברה, שהיא מתהלכת עם מקל ומתקשה להירדם/ להתעורר. נוטלת כדורים יום יום. מתקשה בכל דבר שהיא עושה.
26. כשראה את התובעת היה ב'הלם טוטאלי', כלשונו. הפכה לדבריו לשבר כלי.
27. ידוע לו כי התובעת מתקשה לישון, להתעורר, לא מסוגלת לעשות כלום.
28. לדבריו נפגש עם התובעת כ-20 פעמים במהלך 3-4 השנים האחרונות. (למשל, המפגש חברות בבית קפה) לא ראה כיצד היא מתנהגת בנוכחות בני משפחה/ ילדים.
29. בכל פעם שנפגש עמה היא נעזרה במקל, ולעיתים אפילו בהליכון. בפעם האחרונה נפגשו לפני מס' חודשים. משעומת מול מסמך רפואי שבו צוין כי התובעת הולכת ללא עזרים עם צליעה קלה בלבד, השיב כי הוא לא רופא. עוד ציין כי הוא חווה וראה את הקשיים שלה באופן שונה מן המתואר במסמכים הללו ובסרטון החוקר.
30. ידע כי בעלה של התובעת היה מעורב בתאונה ואף הוא נפגע אבל לא ידע על הנכויות שקבעו לו כתוצאה מהתאונה, מפני שלדבריו הוא לא בקשר עם בעלה של התובעת אלא רק עם התובעת.

³ לא הוגשו תצהירים מקדימים והעדויות נשמעו בעל פה.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 63171-07 ה"ה א' נ' חברת בטוח שירביט

31. ציין כי התובעת סיפרה לו שהיא לא מנקה (יש לה עוזרת), מבשלת מדי פעם.
32. לא ראה מעולם את תעודת הבגרות של התובעת (הכיר אותה בשלב מאוחר יותר בחיים).
33. לדבריו, יש לה רישיון נהיגה. מתאר לעצמו שהיא נוהגת ברכב של נכים.

דיון והכרעה:

34. במהלך ישיבות ההוכחות שהתקיימו העידו התובעת; מר ד.א. בעלה של התובעת; מר עמיאל-ידיד של התובעת; ד"ר גיא אור, פסיכיאטר מטעם בית המשפט; מר פוגל-חוקר.

הערכת נכותה הרפואית והתפקודית:

35. כאמור, נכויותיה הרפואיות של התובעת הוערכו ע"י חמישה מומחים בתחומים שונים והועמדו בשיעור משוקלל של 40.43%. דומה כי למעט קביעותיו של ד"ר גיא אור- להן מתנגדת הנתבעת- הצדדים אינם חלוקים על נכויותיה הרפואיות של התובעת כי אם על הנכות התפקודית והפגיעה בכושרה של התובעת להשתכר. יובהר בהקשר זה כי לא ראיתי לשנות מקביעות המומחים בכל הנוגע לנכותה הרפואית של התובעת, שכן האמור בחוות הדעת השונות לא נסתר ע"י מי מהצדדים. בהקשר זה יש לציין כי עדותו של ד"ר אור הייתה מקצועית לעילא ולא נסתרה מאף היבט. אדון בחקירתו והעולה ממנה בהמשך הדברים. מכל מקום, משעה שאף אחד מהצדדים לא זימן את יתר המומחים לחקירה על חוות דעתם- נראה כי אין כל בסיס מוצק לערער על הקביעות שהובאו בחוות דעתם מן הפן הרפואי.
36. בבואי להעריך את שיעור נכותה התפקודית של התובעת ואת הפגיעה בשוכרה להשתכר, ובשים לב לכך כי המדובר בסוגיה הנתונה לשיקול דעת בית המשפט, יש לקחת בחשבון את מלוא הנתונים ובכלל זה המסמכים הרפואיים שהצטברו בתיק במשך כ-12 שנה; חוות הדעת הרפואיות וכן העדויות שנשמעו לפני.
37. כפי שאראה בהמשך, שוכנעתי לקבוע כי התובעת ניסתה להאדיר עד מאד את מגבלותיה כל אימת שהיא נבדקה על ידי מומחים מטעם בית המשפט (ואף בניגוד לעולה מהתיעוד הרפואי) ואף בעדותה בבית המשפט, ואילו כאשר נשלחה לעבודה ולשיקום, הראתה מוטיבציה לא מבוטלת להצליח ואף הצלחה בפועל, הכל בראי נכותה הממשית. את כל אלה אשקלל במסגרת קביעותיי להלן.
38. בעת קרות התאונה התובעת הייתה כבת 24, בריאה ככלל, סיימה 12 שנות לימוד, שירות צבאי מלא (פרופיל 197), עבדה במרפאת "כללית סמייל" כמזכירה רפואית. לפני כן, עבדה במשך מעל לשנה בחברת "סלקום" כפקידה.
39. בעדותה ציינה כי בעקבות התאונה היא חשה יותר מוגבלת, לא עצמאית- הן מבחינה קוגניטיבית והן מבחינה פיזית (מוטורית). קוגניטיבית, העידה כי הזיכרון שלה נפגע- חוזרת על אותה שאלה מספר פעמים, מגיעה למכולת ולא זוכרת מה התכוונה לקנות, מנהלת לעצמה מעין רישומים בטבלה כדי לזכור. לאחר התאונה זכור לה כי בעבודה נהגה לרשום לעצמה הרבה פתקים כדי לזכור הכל (לדבריה, חלק ממעסיקיה לא ראו זאת בעין יפה). מגבלותיה

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 63171-07 ה"ה א' נ' חברת בטוח שירביט

הפיזיות באות לידי ביטוי בכך שהיא לא יכולה להרים ולסחוב דברים, לא יכולה להתכופף, להתלבש. לדבריה, בעלה נאלץ להלביש אותה, לנעול לה נעליים, לא יכולה להרים את ילדיה למשך זמן ממושך. עוד הוסיפה כי מתהלכת עם מקל רוב הזמן, אם כי לפעמים 'מתעלה על עצמה', כלשונה.

40. בעלה של התובעת, העיד אף הוא בהרחבה באשר למגבלותיה התפקודיות של התובעת. עדותו הייתה דומה ברובה לעולה מעדותה של התובעת, אולם מאחר ומדובר בעדות של בן-זוג המעוניין בתוצאת המשפט, על כל המשתמע מכך- לא ראיתי לייחס לעדותו משקל גבוה, לא כל שכן משקל נפרד מזה המיוחס לעדות התובעת כשלעצמה.

41. מעדותו של מר עמיאל, חברה של התובעת עולה כי לדבריו נפגש עם התובעת כ-20 פעמים במהלך 3-4 השנים האחרונות. הוא לא ראה כיצד היא מתנהגת בנוכחות בני משפחה/ ילדים. לדבריו, בכל פעם שנפגש עמה היא נעזרה במקל, ולעיתים אפילו בהליכון. בפעם האחרונה נפגשו לפני מס' חודשים. משעומת מול מסמך רפואי שבו צוין כי התובעת הולכת ללא עזרים עם צליעה קלה בלבד, השיב כי הוא לא רופא. עוד ציין כי הוא חווה וראה את הקשיים שלה באופן שונה מן המתואר במסמכים הללו ובסרטון החוקר.

42. שוכנעתי כי ניתן לייחס משקל לעדותו של מר עמיאל בכל הקשור לתפקודה של התובעת- כפי שחווה זאת בחושיו כאשר נפגש עמה. עם זאת, באשר ליתר הדברים אשר שמע ממנה ו/או מאחרים- לא ראיתי לייחס משקל לחלקים הללו בעדותו, אם משום שמדובר בעדות שמועה ואם משום שאין בינו לבין התובעת קשר חברות רציף והדוק, כי אם קשר שהתחדש רק לאחר התאונה ולאחר נתק של שנים ארוכות.

43. יובהר כי אין בכוונתי חלילה לבטל במחי יד את המגבלות שהותירה התאונה בגופה ובנפשה של התובעת. עם זאת, יש לעמוד על סתירות בין הממצאים השונים לבין עדותה והרושם שהותירה במהלך חקירתה בבית המשפט. דומה כי חוות הדעת הרפואיות מדברות בעד עצמן לעניין זה.

כך למשל בחוות דעתו השניה של פרופ' מירובסקי מיום 6.5.12 ציין כדלקמן: "בבדיקה מצאתי חוסר התאמה בין העדר מלא של תנועות בגב התחתון כשנתבקשה להתכופף ועד יכולת ישיבה על מיטת הבדיקה ברגליים ישרות. גם הבדיקה הנוירולוגית שהדגימה ירידה בתחושה לכל אורך רגל ימין ושיתוק של כמעט כל גפה ימין תחתונה לא מתאימה לעובדה שאין דלדול שרירים ולכך שאין היא מתמוטטת בהליכה....".

בחוות דעתו השלישית של פרופ' מירובסקי מיום 11.4.16 ציין כי: "גם בבדיקה הנוכחית במרפאתי מצאתי חוסר התאמה מוחלט בין העדר מלא של תנועות בגב התחתון כשהתבקשה להתכופף, להתיישר או לבצע הטיות לצדדים לבין יכולתה לכמעט ישיבה מלאה על מיטת הבדיקה ברגליים ישרות ולמבחן ה-FLIP החיובי. גם הפעם הבדיקה הנוירולוגית שהדגימה ירידה בתחושה לכל אורך רגל שמאל ושיתוק של כמעט כל גפה שמאל תחתונה לא התאימה לעובדה שאין דלדול שרירים (לא של הירך ולא של השוקיים) ובמיוחד שבניגוד גמור

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 63171-07 ה"ה א' נ' חברת בטוח שירביט

- ל"שיתוק" הכמעט מלא של השרירים שהדגימה כשהתבקשה, בהליכה נצפו בבירור תנועות משמעותיות של השרירים "הכביכול משותקים". מן הראוי לציין שבניגוד ל"שיתוק המלא" של רגל ימין בביקור הקודם הפעם הייתה רגל זו תקינה לחלוטין כשהעם כביכול משותקת לגמרי הייתה רגל שמאל...".
44. בעדותה ציינה התובעת כי אמרה את האמת כולה לכל הרופאים שבדקו אותה במשך השנים. התובעת עומתה עם מסמך של ד"ר שבחר יגאל מיום 16.11.15 בו צוין כי "מתהלכת ללא עזרה, צליעה קלה בלבד, מבחינה מוטורית אין ממצאים". השיבה כי המסמך משקף את המצב לאמיתו. עם זאת, לא ידעה לומר ממתי נעזרת במקל, לדבריה לעתים היא נעזרת במקל. כשרגליה משותקות- נאלצת להתנייד בכיסא גלגלים.
- לדבריה מאז שנת 2015 כיסא הגלגלים נמצא בביתה (בשנת 2015 היה השיתוק האחרון לדבריה, ובעלה היה צריך לנייד אותה).
45. יש לציין מסמך דומה מיום 24.12.15 מאת ד"ר בראומן אלכסנדר (פנימאי) בו ציין אף הוא כי התובעת מתהלכת ללא עזרה בצליעה קלה בלבד ומבחינה מוטורית אין ממצאים.
46. במהלך עדותה אישרה התובעת את הממצאים שעלו מבדיקתו של פרופ' מירובסקי באפריל 2016- לפיהם נעזרת במקל, נשענת על חפצים קשיחים, העדר מלא של תנועות עמ"ש מותני לכל הכיוונים. ציינה כי מאז בדיקתו של פרופ' מירובסקי מצבה לא השתפר, נותר סטטי.
47. בעלה של התובעת העיד כי היא מוגבלת בהליכתה, הולכת משך רבע שעה ומתלוננת על כאבים, נעזרת במקל ובימים קשים- בהליכון. הייתה בבית החולים לפני כשנה וחצי או שנתיים בגלל שיתוק של הרגל. אחרי התאונה תפקדה אולם לאחר ניתוח גב שעברה- הכל השתנה.
48. לאחר עיון בעדויות ובמסמכים הרפואיים אני סבור כי התובעת אכן מוגבלת במידה מסוימת בהליכתה. לעתים הולכת ללא עזרים, כפי שניתן להתרשם אף מהסרטון שהובא לפניי. אולם ככל הנראה לא יכולה להתמיד בהליכה לאורך זמן ללא השענות על חפצים ולחילופין באמצעות מקל. יש לציין כי הצפייה בסרטון מעלה כי התובעת אכן יכולה להרים את העגלה ולהרים את ילדיה, כמו כן ניכר כי היא מתכופפת מספר פעמים, אולם לא מן הנמנע כי נעזרה בעגלה כהליכון למעשה. חמותה ככל הנראה החזיקה את המקל של התובעת אולם התובעת לא נצפתה כשהיא נעזרת בו. הליכתה בסרטון נראית מעט צולעת. יש לסייג ולציין כי חלק מן הסרטון צולם כך שהתובעת נראית רק בחלקה העליון. קרי, מפאת המרחק ממנו צולם הסרטון לעתים לא ניתן היה להתרשם כראוי מתפקודה של התובעת. בניגוד לטענת הנתבעת, לא התרשמתי כי הסרטון נושא עמו בשורות חדשות ומסעירות לגבי תפקודה של התובעת. נראה כי בלית ברירה, מתוך הצורך לטפל בילדיה ובהעדר בעלה- נאלצת התובעת מדי פעם להתמודד עם מטלות מסוימות גם מחוץ לבית. לפי עדותה ועדות בעלה, מדובר במאמצים פיזיים מצידה תחת נטילת משככי כאבים.
49. באשר לשימוש בכיסא גלגלים- לא הוכח לפני כי התובעת נדרשת אף היום להשתמש בכיסא גלגלים. אף לשיטתה השיתוק האחרון ברגליה אירע בשנת 2015.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 63171-07 ה"ה א' נ' חברת בטוח שירביט

50. מעיון במסמכים עולות סתירות מסוימות בין תלונותיה של התובעת לבין הממצאים שעלו בבדיקה, ולכן ניתן לקבוע במידה רבה של ודאות כי התובעת לעתים נוטה להפריז במידת מגבלותיה - אף בעדותה מדי פעם נוצר הרושם הני"ל- כך למשל, ציינה כי בשל מגבלותיה בעלה מלביש אותה, אולם מעיון בעדותו של הבעל עולה כי לעתים התובעת מתקשה להרים את המכנסיים עד הסוף והוא רק עוזר לה בכך.
- דוגמא נוספת להפרזה עולה מתיאורה של התובעת כי היא סובלת מבריחת שתן, וכתוצאה מכך בעלה נאלץ להחליף את המצעים במיטתם. תימוכין להשערה כי מדובר בגוזמא ניתן למצוא בחוות דעתו של האורולוג, מומחה מטעם בית המשפט, אשר ציין כי תלונותיה על דליפות שתן הן בגדר תלונות סובייקטיביות שהופיעו בתייעוד שבע שנים לאחר התאונה ולאחר ניתוח לפריצת דיסק אשר אינן נתמכות ע"י ממצאי בדיקתו והערכה אורודינמית. משכך העריך כי לא נותרה לה נכות צמיתה.
51. מעדויותיהם של התובעת ובעלה עולה כי הוא זה שמבצע את מטלות הבית- בישולים, כביסות וניקיונות. נוסף על כך הוא מתנהל מול הילדים. רק כשאינו נמצא התובעת נאלצת להתמודד עם הילדים בעצמה, ולעתים אף לסחוב את העגלה וכו'- אולם זה כרוך במאמצים רבים מצידה. ניתן לסכם ולומר כי בהעדרו של בעלה התובעת נאלצת להתמודד בעצמה עם ילדיה ועם משימות נוספות, מצליחה לעמוד בכך באמצעות נטילת משככי כאבים. כמו כן, לא נעלמה מעיני האפשרות כי בעלה של התובעת נשאר בביתו בשעות היום גם נוכח העובדה כי אמו חולת אלצהיימר הזקוקה אף היא לטיפול/ עזרה במידה כזו או אחרת.
52. חרף נטיותיה של התובעת להפרזה בתיאור מגבלותיה, לא ניתן להתעלם מכך כי אף פרופ' מירובסקי, שמתח גם הוא ביקורת על מהימנותה של התובעת, מצא כי לאורך הזמן חלה החמרה במצבה - כך, בחוות דעתו הראשונה העמיד נכותה על שיעור 10% בלבד בעוד בחוות דעתו השנייה מצא כי חלה החמרה במצבה והעמיד נכותה בשיעור 15%, ולבסוף בחוות דעתו השלישית ציין כי חלה החמרה נוספת- דבר המתבטא בביקורים הרפואיים המרובים והטיפוליים שעברה והעריך נכותה בשיעור 20% לצמיתות לפי סעי' 37(7)ב'. כמו כן, בהתייחס לממצאים שעלו בבדיקות הרופאים במסמכים של המכון לבטיחות בדרכים- אמנם נראה כי לעתים התובעת מתהלכת ללא עזרים, אולם בסופו של יום מצאו להגביל רישיון הנהיגה שלה לרכב עם תיבת הילוכים אוטומטית בלבד.
53. מבחינה קוגניטיבית- כאמור, התובעת מתלוננת בעיקר על הפרעות בזיכרון. אף במקרה דנן יש להתייחס לתלונותיה במשנה זהירות נוכח ממצאים שעלו במספר מסמכים. כך למשל, בחוות דעתו הראשונה של פרופ' ירניצקי צוין כדלקמן: "...על פי בקשתי הופנתה לאבחון קוגניטיבי, בו הדגימה החמרה מכוונת בצורה בולטת, תוך ניסיון להשגת רווח משני. יש לציין שעיון ברשומה מראה שגם במהלך המעקב הרפואי שלאחר התאונה ניכרה נטייה להחמרה סובייקטיבית..." משכך פרופ' ירניצקי התרשם כי התלונות הקוגניטיביות אינן נתמכות על ידי האבחון הייעודי והעמיד נכותה הנירולוגית בשיעור 5% בעיקר בשל תלונות סומטיות.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 63171-07 ה"ה א' נ' חברת בטוח שירביט

54. מעבר לכך, ישנם מסמכים ממכון "רקנאטי" המצביעים על תהליכים משמעותיים שעברה תוך הטמעה של המטרות השיקומיות. כך צוין במסמך מיום 20.4.16 כי בטיפול הקוגניטיבי, התובעת הציגה יכולות למידה טובות ואימצה אסטרטגיות עזר מפצות לשיפור התפקוד, אשר שימשו אותה בהצלחה גם בהתנסות התעסוקתית. נראה שיפור משמעותי במידת השפעת הרגש על התפקוד, כך שכיום נראה כי היא מצליחה לווסת את תגובתה הרגשית לנוכח מפגש עם קשיים ונדרשת פחות הכנה מוקדמת והרגעה לפני ביצוע מטלה הנתפסת כמאיימת. בטיפול הנפשי הוחל תהליך של עבודה הממוקדת בהפרעה הפוסט-טראומתית. עוד צוין כי התובעת הפגינה מחויבות לתהליך ותיארה הקלה בתסמיניה בעיקר לנוכח הבנת מצוקתה והשגת שיפור ביכולת להרגעה עצמית.

נקודת ציון חשובה שהועלתה במסגרת המסמך הנ"ל היא כי התובעת עברה התנסות תעסוקתית בהיקף של יומיים בשבוע במשך שלושה חודשים בחברת ECI-TELECOM (חב' טכנולוגיה-עילית ישראלית-אמריקאית). התובעת שולבה במחלקת הרכש של החברה בתפקיד אדמיניסטרטיבי-תפעולי. בשיחת המשוב שהתקיימה לקראת סיום ההתנסות, זכתה התובעת להערכה רבה מצד הממונה עליה ובפרט על השתלבותה המהירה במחלקה, מוסר העבודה הגבוה שהפגינה, יכולת הלמידה העצמאית, תוצריה הטובים וכן יכולותיה הבינאישיות הגבוהות. לאור שביעות הרצון הרבה שהביעה המעסיקה מתפקודה בהתנסות, בסיומה (סוף חודש מרץ 2016) הוצע לה להישאר בחברה במשרה בשכר, כשהתכנון הוא שתחילה תועסק במחלקת הרכש בה בוצעה ההתנסות, במקביל לכניסה לתפקיד חדש כעוזרת אדמיניסטרטיבית. התובעת החלה לעבוד בהיקף יומיים בשבוע ובשלושת הימים הנותרים התמידה בהגעה סדירה לימי הפעילות במכון.

מסמך נוסף ממכון שיקום "רקנאטי" מיום 16.11.17 מעלה כי עם תחילת עבודתה, חוותה התובעת "קשיים בביצוע התפקיד ובנוסף דיווחה כי נמצאת בהריון בסיכון ונכנסה לשמירת הריון. העסקתה הופסקה. בסיום התוכנית, המטפלת האישית יצאה לחופשת לידה והוחלפה. התובעת יצרה קשר טיפולי טוב עם המטפלת החדשה והמשיכה להגיע למכון לפגישות פרטניות שכללו טיפול נפשי ויעוץ השמה. בחודש מאי 2016 לאור מצבה הרפואי ושמירת ההיריון הפסיקה להגיע לפגישות הטיפול, תוך שמירה על קשר טלפוני ועדכון במצבה. בסוף חודש אוק' 2016 ילדה תאומים. בחודשים העוקבים נשמר קשר טלפוני ובחודש מאי 2017 חזרה לפגישות הטיפול. צוין כי התובעת מבטאת מוטיבציה גבוהה לטיפול ומקדישה מאמצים רבים בתהליך השיקום. מאז הלידה, מדווחת על החמרה במצבה ובתפקודה. מבחינה פיזית, מדווחת על החמרה של כאבי הגב ומצב שיתוק ברגליים. נמצאת במעקב רפואי אצל ד"ר שבכר והופנתה לקבלת טיפולי פיזיותרפיה והידרותפיה+ קנאביס לשיכוך כאבים.

מבחינה קוגניטיבית, מתארת קשיים בתחומי הקשב, זיכרון העבודה והזיכרון הפרוספקטיבי, המשפיעים על תפקודה היום יומי. מבחינה רגשית, מדווחת על מצוקה רגשית, החמרה בסמפטומים הפוסט טראומתיים, רמת חרדה גבוהה, קשיי שינה והימנעות. בטיפול הוחל

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 63171-07 ה"ה א' נ' חברת בטוח שירביט

- בתהליך של עבודה הממוקדת בהפרעה הפוסט טראומטית ממנה סובלת התובעת מאז הפגיעה. הושם דגש על טכניקות הרגעה, תוך מתן תמיכה והכלה. נוכח מורכבות הקשיים והעומס הרגשי בו נתונה, להערכתנו אינה יכולה לעבוד בשלב זה".
55. לדבריה של התובעת, פוטרה מ-ECI מפני שלא היו מרוצים ממנה, אולם במהלך עדותה עומתה עם התיעוד הנ"ל המלמד על שביעות רצון גבוהה מתפקודה מצד הממונה עליה. התובעת דבקה בגרסתה כי לא היו מרוצים ממנה. עם זאת, נראה כי יש לזקוף לחובתה את עצם העובדה כי לא זימנה ואף לא ביקשה לזמן אף אחד מן הממונים עליה בחב' ECI על מנת להבהיר את פשר הסתירות. לטענתה לא זימנה לעדות אף אחד מעובדי החברה מפני שאין מדובר בקשרי חברות, אלא במקום עבודה אליו הגיעה דרך אגף השיקום. טענה זו אינה משכנעת בהינתן כי הנטל להוכחת התביעה על כתפיה של התובעת.
- התובעת עמדה על טענתה כי פוטרה מחב' ECI בין היתר מפאת הריונה, וזאת למרות שבמועד החתימה על ההסכם מול החב' הייתה כבר בחודש השלישי להריונה. לטענתה גילתה על הריונה רק בשלב מאוחר יותר באמצעות בדיקת דם (ובכל מקרה לאחר חתימת ההסכם).
56. מבלי לקבוע מסמרות באשר לשאלה האם ומתי ידעה התובעת על הריונה, נראה כי העסקתה של התובעת הופסקה מפאת כניסתה לשמירת הריון, ולא בשל קשיים אחרים שחוותה שהולידו כביכול אי שביעות רצון מצד הממונים עליה. מכל מקום, משעה שלא הוצג לפני מכתב פיטורין מחב' ECI ואף לא הובא לעדות אף אחד ממי שהיה ממונה על התובעת בחברה, ובהינתן כי המדובר בעדות בעל דין יחידה, על כל המשתמע מכך, שוכנעתי להעדיף בהקשר זה את האמור במסמכי הסיכום ממכון "רקנאטי".
57. אין חולק כי התובעת חוותה תאונה שהשלכותיה ניכרו לאורך זמן, ובעקבותיה עברה ניתוחים ולאחר מכן שיקומים, כשבחלוף הזמן היו תקופות של החמרות. עם זאת, עד למועד כתיבת שורות אילו לא הובררה בפני סיבה משכנעת בגינה לא ניסתה לחזור למעגל התעסוקה מאז התאונה, ולמעשה משך 12 שנה (למעט ההתנסות החד פעמית במסגרת מכון רקנאטי).
- התובעת העידה כי ניסתה להשתלב אבל לא הצליחה, לדבריה "אף אחד לא מקבל עם מגבלות". כמו כן, ציינה כי מאז התאונה השיקומיים לא פסקו לרגע, והיו תקופות של החמרות מצב ושיתוקים. לאחר מכן, הייתה ישובה על כיסא גלגלים.
- התובעת ציינה בעדותה כי עבודה פקידותית אינה בגדר "משרת חייה" וכי מדובר במשרה שמצריכה ישיבה לזמן ממושך. כמו כן, לדבריה יידרש ממנה לזכור פרטים רבים, והרי היא סובלת מבעיות בזיכרון.
58. מעיון במסמכים עולה כי ישנה מחלוקת בין מספר אנשי מקצוע באשר ליכולתה לעבוד. בעוד שבדו"ח האחרון ממכון "רקנאטי"⁴ צוין כי נוכח מורכבות הקשיים והעומס הרגשי בו נתונה, להערכתם התובעת אינה יכולה לעבוד בשלב זה, הרי שלפי עמדתה של הגב' שחר, עו"ס שיקום,

⁴ מיום 16.11.17

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 63171-07 ה"ה א' נ' חברת בטוח שירביט

- תוכל התובעת להשתלב במצבה הנוכחי בעבודות פקידותיות פשוטות, כפי שעשתה בעבר. להערכתה יכולה להמשיך לעבוד כמזכירה רפואית או בכל עבודה פקידותית אחרת.
59. למקרא ניסיונה התעסוקתי של התובעת שכלל עבודות פקידותיות, לא מן הנמנע כי הייתה יכולה לכל הפחות לנסות להשתלב בעבודה מעין זו במשרה חלקית בתקופות בהן לא הייתה החמרה במצבה, ובאופן התואם את מגבלותיה. משרה זו אינה כוללת מאמצים פיזיים כגון הרמת משאות. כמו כן העבודה במשרה חלקית תגביל באופן משמעותי את משך הזמן בו תאלץ לשבת. לא הוכח לפני כי לא ניתן לעבוד כפקידה בישיבה ובעמידה לסירוגין. כמו כן, באשר לבעיות הזיכרון- התובעת יכולה בהחלט להמשיך להתנהל באמצעות פתקים שהיא נוהגת לרשום לעצמה. אמנם ההתמודדות עם מטלות תהא מסורבלת, אולם לא שוכנעתי כי מצבה הרפואי מונע ממנה לעבוד באופן מוחלט. לראיה- לאחר התאונה התובעת הועסקה באופן ניסיוני במסגרת שיקומה בחב' ECI לשביעות רצונם של הממונים שאף הציעו לה להמשיך לעבוד בחברה, כאמור לעיל. באשר למצבה הנפשי- מן המסמכים במכון "רקנאטי" עולה כי לתובעת החמרה בתסמינים הפוסט טראומטיים, אולם מעדותו של ד"ר גיא אור עולה כי דווקא המרכיב הפוסט טראומטי נמצא במינון נמוך יחסית. ובהמשך ציין כי לא סבר שקיימת הפרעה ניכרת בתפקוד הנפשי והחברתי ו/או הגבלה ניכרת של כושר העבודה. אמנם, ד"ר אור בדק את התובעת בשנת 2016, בעוד שהדו"ח האחרון ממכון "רקנאטי" הוא מנוב' 2017 ולכן עדכני יותר, עם זאת גם בהינתן כי ישנה החמרה מסוימת במרכיב ה-PTSD לא שוכנעתי כי מצב הדברים כה חמור עד שנבצר ממנה לעבוד כליל, בייחוד משעה שהתובעת נמנעת מנטילת תרופות לטיפול בתסמיניה הנפשיים (חרף עמדתו של ד"ר אור כי היא זקוקה לכך), וכפועל יוצא נמנעת מלהיטיב את מצבה ולהקטין נזקיה במידת מה.
60. משנשאלה במהלך עדותה מדוע לא ניסתה למצוא עבודה פקידותית פשוטה (שכן לפי דו"ח העו"ס התובעת מסוגלת לעבודה מעין זו). השיבה כי "זאת לא משרת חיי" וכי זאת עבודה שמצריכה ישיבה לזמן ממושך. כמו כן יידרש ממנה לזכור פרטים רבים, ויש לה בעיות בזיכרון. לדבריה, גם כשהייתה אצל ד"ר פינדלר היה ליווי קוגניטיבי- לימדו אותה לעבוד עם כל מיני טכניקות. פוטרה לטענתה בגלל מצבה הרפואי. עומתה בעדותה עם מסמך מהביטוח הלאומי שם צוין כי אמרה שפוטרה מפני שלא קיבלה תשלומים שהגיעו לה, השיבה כי הפיטורים עצמם נבעו מבעיות רפואיות אולם המעסיק שלה למעשה ניסה להרע את תנאיה ולא שילם לה כדו"ח ולכן תבעה אותו בבית הדין לעבודה וזכתה. לא ידעה לומר מדוע לא צורף פסה"ד של בית הדין לעבודה. לדבריה, לא הביאה לעדות אף אחד מהמשרד של ד"ר פינדלר מפני שתבעה אותו. לאחר מכן, עבדה ב-ECI ופוטרה. ציינה כי יש מכתב פיטורין, אבל הכל עובר דרך השיקום ב"רקנאטי". כלומר, לנכים עצמם אין אינטראקציה מול המעביד.
61. מן הפן הנפשי, לא שוכנעתי כטענת התובעת כי ניתן לערוך הפרדה בין ההפרעות השונות ממנה סובלת. ד"ר אור העיד בהקשר זה כי אינו יכול לאמוד (מבחינת אחוזי הנכות) את כל אחת מההפרעות הנפשיות השונות שאבחן. בהערכה כוללת הוא מניח שההשפעה של ה-PTSD קצת

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 63171-07 ה"ה א' נ' חברת בטוח שירביט

יותר נמוכה מאשר השפעה של ה-panic ושל הפרעת ההסתגלות, אבל לא ניתן להעריך זאת כמותית.

במהלך חקירתו של ד"ר אור ניסה ב"כ התובעת להאדיר חלק מן ההפרעות ממנה סובלת התובעת על מנת לנסות להגדיל את אחוזי הנכות של אחת מהן ובכך להביא להגדלת שיעור נכותה הכוללת בתחום הנפשי. ד"ר אור העריך כי מצבה הנפשי הכללי הוא 20%, אולם כאמור לדידו לא ניתן לערוך הפרדת נכויות בין ההפרעות השונות.

ד"ר אור נשאל במהלך עדותו מדוע לא העריך נכותה בשיעור 30% לפי תקנה 34(ב)4. השיב על כך כי לא סבר שקיימת הפרעה ניכרת בתפקוד הנפשי והחברתי ו/או הגבלה ניכרת של כושר העבודה. סבר שלתחלואה הנפשית יש תרומה משמעותית לקשיי תפקודה, אך לא סבר שקשיי תפקודה כפי שהם - כולם נובעים מן התחלואה הנפשית.

62. כאן המקום לשוב ולציין כי עדותו של ד"ר אור הייתה מקצועית מאד, ולא מצאתי כי יש להטיל דופי באילו מקביעותיו. אף לגבי הערכתו כי חלק מנכותה הנפשית נובעת מבעלה - לא מצאתי לשנות מקביעתו זו. המומחה פירט בעדותו את הבסיס לקביעה זו על רקע היחסים המורכבים בין התובעת ובעלה והרושם כי מדובר באיזושהו מטען אישיותי של בעלה, ואין טעם להכביר מילים מעבר לאמור.

63. בכל הנוגע לנכות בתחום א.א.ג., הרי שזו נפסקה לתובעת בגין טינטון ובשיעור נמוך. הגם שאין בנכות זו מגבלה תפקודית של ממש⁵, מצאתי להעמיד את נכותה התפקודית של התובעת על שיעור נכותה הרפואית בראי צבר הנכויות הכולל והשפעתו עליה.

64. נוכח האמור לעיל, בראי המסמכים הרפואיים, חוות הדעת והעדויות אני סבור כי יש להעמיד את שיעור נכותה התפקודית של התובעת בשיעור שווה לנכותה הרפואית, ולא מעבר לכך.

65. באשר לטענות הנתבעת כי יש ליתן משקל של ממש לסתירות בין תלויותיה של התובעת לבין חלק מן המסמכים הרפואיים - טענה זו הובאה בחשבון וגם בשל קיומן של סתירות לא סברתי כי יש לקבוע נכות תפקודית בשיעור גבוה יותר, עם זאת כאמור נכויותיה הרפואיות הצמיתות הן בשיעור לא מבוטל ולא ניתן להיכחד לכך שהתובעת עברה ניתוחים ושיקומים מרובים (למעשה עד היום). ככל שהנתבעת בקשה לערער על קביעותיהם של מי המומחים - היה עליה לזמנם לחקירה.

הנזק:

קביעת בסיס שכרה של התובעת:

בסיס השכר לעבר-

⁵ ע"א 8930/12 הפניקס נגד טוויג, פס"ד מיום 31.7.2014.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 63171-07 ה"ה א' נ' חברת בטוח שירביט

66. לא איתרתי תלושי שכר בין החודשים 9/06-12/06⁶ אולם מעיון בדו"ח רציפות של ביטוח לאומי נראה כי בין החודשים 8/06 ל-12/06 שכרה החודשי עמד במוצק על סך 3,577 ₪ ("כללית סמייל").
67. עוד עולה כי בין החודשים 6/06 ל-8/06 עבדה ב"אלדן" והשתכרה במוצק כ-1,500 ₪ לחודש.
68. לאחר התאונה נראה כי שכרה ב"כללית" השביח דווקא והממוצע עמד על כ-3,800 ₪ לחודש (בין החודשים ינו' 07' לאוק' 07').
69. מכתב הפיטורין המודיע על סיום עבודה ב"כללית סמייל" אינו מפרט אודות המניע לפיטוריה, ולכן אין באמור בו כדי לתמוך בטענות התובעת.
70. בחודש נוב' 2007 קבלה גמלת הבטחת הכנסה.
71. כאמור, התובעת החלה לעבוד במרפאת שיניים פרטית אצל ד"ר פינדלר בחודש דצמ' 07'.
72. בשנת 2008 שכרה הממוצע עמד על 4,656 לחודש. בשנת 2009-5,130 ₪ לחודש; בשנת 2010-כ-5,070 ₪ לחודש. ב-1/12/10 נכנסו פיטוריה לתוקף.
73. כאמור לעיל, אף מכתב הפיטורין ממרפאתו של ד"ר פינדלר אינו תורם לטענות התובעת, שכן אינו מגלה מדוע פוטרה מעבודתה.
74. עם זאת, לא ניתן להיכחד לתאונה ולהשלכותיה, לרבות הניתוחים והשיקומיים שנאלצה לעבור. נוכח האמור לעיל, ראיתי לפצות את התובעת בגין ראש נזק זה על פי תקופות אי הכושר שנקבעו לה ע"י פרופ' מירובסקי ולבסוף בהתחשב בנכותה הרפואית הצמיחה, שהיא למעשה גם נכותה התפקודית.
75. בהתאם לרמות השכר של התובעת בתקופה הסמוכה לתאונה ולאחריה, כפי שפורטו לעיל, אני סבור כי יש לפסוק עבור הפסדי שכר לעבר לפי החישוב הבא:
- הצמדה של בסיס שכר 5,070 ₪ להיום = סה"כ 6,037 ₪ * 7 חודשים ממועד פיטוריה מעבודתה עד לניתוח בחודש יוני 2011 = 42,259 ₪. ממועד הניתוח ולמשך 8 חודשים (עד ליום 28.2.12 בהתאם לתקופת אי הכושר המלא שקבע פרופ' מירובסקי) - 48,296 ₪. מיום 1.3.12 ועד היום בהתאם לנכות בשיעור 40% = 210,087 ₪. סה"כ: 300,642 ₪. **בצירוף ריבית מאמצע התקופה: 313,000 ₪** (במעוגל). לסכום זה יש לצרף הפסדי פנסיה: **39,000 ₪** (במעוגל).

בסיס שכרה לעתיד:

76. כאמור, התובעת הייתה כבת 24 במועד התאונה, סיימה 12 שנות לימוד (בגרות מלאה), במסמך מטעם עובדת שיקום בביטוח לאומי מיום 12.5.14 פורט כי התובעת למדה 3 יח' אנגלית, 3 יח' מתמטיקה וחשבונאות. עוד צוין כי מגיל 16 עבדה בתחומי הנה"ת, גביה וכו'. סיימה שירות צבאי מלא, פרופיל 97' פקידות גבוהה (לשון המסמך). לאחר השחרור עבדה בבנק חצי שנה, בהמשך עבדה בחברת יצוא כמנהלת אדמיניסטרטיבית. עבדה ב"סלקום" כמוכרת ובהמשך

⁶ התאונה אירעה ביום 16.9.2006.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 63171-07 ה"ה א' נ' חברת בטוח שירביט

כאחראית של סוכני שטח כולל ייעוץ המכירות לסוכנים. שבעה מתפקיד המכירות ופוטרה ע"פ רצונה. לאחר מכן, עבדה ב"כללית סמייל", מרפאת שיניים, כפקידה- התאונה ארעה בתקופה בה עבדה התובעת ב"כללית סמייל". לאחר שילדה הגיעה מנהלת חדשה והיא פוטרה. לאחר התאונה עבדה במרפאת שיניים פרטית כמנה"ח ואחראית על ספקים. במהלך עבודה זו עברה מס' ניתוחים, עזבה את מקום עבודתה כיוון שלא קיבלה תשלומים שהגיעו לה, תבעה את המעסיק וקבלה זכויותיה. בעדותה הבהירה כי הפיטורים עצמם נבעו מבעיות רפואיות אולם המעסיק שלה למעשה ניסה להרע את תנאיה ולא שילם לה כדון, ולכן תבעה אותו בבית הדין לעבודה וזכתה. לא ידעה לומר מדוע לא צורף פסה"ד של בית הדין לעבודה. לדבריה, לא הביאה לעדות אף אחד מהמשרד של ד"ר פינדלר מפני שתבעה אותו. כאמור, מכתב פיטורין שצורף אינו מפרט את הסיבות בגינן הוחלט על הפסקת העסקתה.

77. טענתה היא כי בעקבות התאונה נגדעו כל תכניותיה ושאיופותיה. לדבריה, שאפה ללמוד משפטים, נבחנה במבחן פסיכומטרי עוד במהלך השירות הצבאי, אך תכננה להירשם למכינה לשיפור בגרויות, לדבריה כבר הספיקה להירשם אצל מורה בת"א שאת שמו לא זכרה. החלה לעבוד בעבודה קבועה כדי שתהיה לה פנסיה. במהלך חקירתה ציינה כי אלמלא התאונה הנדונה בוודאי הייתה לומדת לימודי תואר, הייתה עובדת ב"עבודה מכובדת" ואולי אף פותחת עסק. במהלך עדותה אישרה כי למדה לפני התאונה קורס המכשיר קוסמטיקאיות ומאפרות מקצועיות. לדבריה ניסתה לפני התאונה לעבוד בתור קוסמטיקאית/ מאפרת מקצועית (בשנות ה-90), אולם לאחר התאונה לא ניסתה להמשיך בתחום עיסוק זה מפני שמצריך עמידה לזמן ממושך. בעדותה עומתה מול מסמך של עו"ס מיום 22.5.17 בו צוין כי לאחר הניתוח למדה קוסמטיקה ואיפור מקצועי. התובעת ציינה כי מדובר בעו"ס מחליפה שלא נהגה לשאול שאלות פרטניות, ולכן כנראה לא תיעדה את דבריה של התובעת כדבעי.

78. לאחר עיון במסמכים ובעדויות, לא שוכנעתי לקבל טענותיה של התובעת בדבר שאיופותיה האקדמאיות. התובעת לא הביאה כל אסמכתא בדבר רישומה למכינה בטרם התאונה. כמו כן, לא ידוע מה היה ציונה במבחן הפסיכומטרי או ציוניה בבגרויות. התיעוד מן המסמך בביטוח לאומי מעלה כי לימודיה התיכוניים של התובעת היו ברמה בסיסית ומינימלית מאוד (3 יח' לימוד בכל מקצועות הליבה). נראה כי תכניותיה כונו לעיסוק בתחום האיפור/ הקוסמטיקה- תכניות שלאחר התאונה נראו בעיניה פחות רלוונטיות משום המאמץ הפיזי הכרוך בעיסוק מעין זה.

79. גם עדותו של מר עמיאל בדבר שאיופותיה של התובעת בטרם התאונה אינה משכנעת. הקשר בינו לבין התובעת נותק לאורך שנים ארוכות וחודש רק לפני שלוש שנים, קרי לאחר התאונה הנדונה.⁷

⁷ יש לסייג כי מצאתי שעדותו רלוונטית בחלקה בכל הנוגע לתפקודה של התובעת, כפי שהיה עד לכך לאחר שהקשר ביניהם חודש, כפי שפורט לעיל.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 63171-07 ה"ה א' נ' חברת בטוח שירביט

80. התובעת אינה מבקשת להסתמך על בסיס ההשתכרות שהיה לה לפני התאונה, מפני שלטענתה דובר על עבודות מזדמנות והייתה אז רק בת 24, ולכן לא מדובר בשכר שמשקף את הפוטנציאל שלה.

81. בסיס השכר לעתיד יקבע מתוך נקודת מוצא כי מחד גיסא התובעת הייתה צעירה במועד התאונה וסביר כי שכרה לא שיקף את מלוא פוטנציאל ההשתכרות שלה בזמנו ומאידך גיסא, כאמור וכעולה ממסכת הראיות- לא שוכנעתי כי התובעת תכננה ללמוד לתואר אקדמאי ולהשתכר מעבר לגובה השכר הממוצע במשק.

82. משכך, ובראי ההלכה הפסוקה, בסיס שכרה לעתיד יועמד בגובה השכר הממוצע במשק, בהתחשב בנכותה התפקודית אשר כפי שקבעתי לעיל- בגובה נכותה הרפואית- 9,605 ₪ (לאחר ניכוי מס) * 277.0667 (2% היוון) * 40% = 1,064,500 ₪.

יובהר כי מקדם ההיוון חושב לעיל על בסיס 2% וזאת מאחר ולפי חו"ד אקטוארית הניכויים המהוונים לעתיד בוצעו על בסיס 2%. לדידי, למן הרגע בו מנוכים תגמולי המל"ל על בסיס היוון בשיעור מסוים, צריכה להתקיים הקבלה בין שיעור היוון הפיצויים לבין שיעור היוון תגמולי המל"ל על מנת שלא לקפח את הניזוק (ת"א 14-01-16809 מ' ט' נ' הפניקס חברה לביטוח בע"מ).

הפסדי פנסיה ותנאים סוציאליים:

83. פיצוי בגין הפסדי פנסיה יועמד על סך של 133,000 ₪.

עזרת צד ג':

לעבר-

84. בעקבות התאונה התובעת עברה טיפולים רפואיים ושיקומיים רבים. בין היתר עברה שלושה ניתוחים ובשנת 2011 עברה ניתוח גב תחתון אשר לאחריו הייתה החמרה במצבה ובתפקודה. פרופ' מירובסקי קבע אי כושר מלא למשך כ-8 חודשים (בכפוף לאישורי מחלה).

85. מן העדויות של התובעת ובעלה עולה כי הוא עובד משעות הערב, ואילו בשעות היום עוזר לתובעת בבית- מבשל, מכבס. קניות נעשות דרך הזמנה באינטרנט. באשר לניקיונות- לדבריהם, התובעת אינה יכולה לנקות. בהתחלה בעלה נהג לנקות אבל כיום יש עוזרת בתדירות של פעם בשבוע. לדבריהם יש צורך בעזרה בניקיון בתדירות יותר גדולה, אבל מסתפקים בפעם בשבוע מטעמי חיסכון. נוסף על כך, התובעת ציינה כי בעלה עוזר לה להתלבש ולנעול נעליים. בהקשר זה יש לציין כי בעלה של התובעת העיד כי לעתים התובעת מתקשה להרים את המכנסיים עד הסוף והוא עוזר לה בכך.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 63171-07 ה"ה א' נ' חברת בטוח שירביט

- בעלה של התובעת לרוב מתנהל מול הילדים: מגיש להם, מחליף, מבשל. לעתים התובעת מגישה, מחזיקה אותם בישיבה בידיה- אך לא מעבר לכך. מתקשה מאוד להרים אותם וגם אם היא עושה זאת- מדובר במאמץ גדול מאוד עבורה. לעתים רחוקות לוקחים את ילדיהם לגימבורי/ למשחקיות (גם משום ההיבט הכלכלי). לכל היותר, יושבים עימם בגינה.
- לדבריו, אם יש צורך ללכת עם הילדים לטיפת חלב או לקופ"ח- התובעת עושה זאת, כשהוא לפעמים מלווה ועוזר במה שניתן. הוא סוחב את העגלה, מרים ומוריד. לעתים כשהוא לא נמצא- היא עושה את מה שהיא יכולה אבל זה כרוך בתלונות על כאבים ובאי שביעות רצון מצידה. לעתים אימה מצטרפת לנסיעות והיא עוזרת לה בדברים בסיסיים. לדבריו, היא מסוגלת לפתוח ולסחוב את העגלה. ציין כי לא תמיד היא נעזרת במקל ההליכה- אם היא נאלצת להחזיק משהו כמה דקי- היא נשענת על משהו
86. כאמור, ההתרשמות היא כי התובעת מצליחה לתפקד במידת מה כשבעלה אינו לצידה, באמצעות נטילת משככי כאבים. כמו כן, לא מן הנמנע כי כיום ישנן מטלות שהתובעת תצליח לבצע בהצלחה בניגוד לתקופות בהן הייתה מושבתת לחלוטין. האמור לעיל נסמך על העובדה כי כיום היא מתהלכת לעתים ללא עזרים. כמו כן, שאין בכך כדי לבטל את מגבלותיה בעקבות התאונה.
87. כאמור לעיל, עדויותיהם של התובעת ובעלה הותירו רושם מהימן לצד נטייה לעתים להפרזה ולדרמטיות כלשהי בתיאור המגבלות והתפקוד.
88. יש לציין כי לא צורפו כל אסמכתאות לתמיכה בטענה להעסקת עוזרת בית, לדברי התובעת, הם לא מדווחים עליה לביטוח הלאומי, ונוהגים לשלם לה 300 ₪ עבור פעם בשבועיים. לדבריה, בעלה משלם לעוזרת במזומן.
89. כאמור, משעה שלא הובאה לפני כל הוכחה לתשלום לעוזרת בית, והעוזרת אף לא הובאה לעדות, לא יינתן פיצוי בגין עזרת צד ג' לעבר, למעט בתקופות בהן לתובעת נקבע אי כושר מלא בעקבות התאונה- תקופות בהן הייתה מושבתת לחלוטין מבחינת תפקוד, וברור כי המטלות השונות בבית ומול הילדים הועמסו על כתפי בעלה.
90. לצד העובדה כי לתובעת מגבלות פיזיות בעקבות התאונה ולעתים אף הייתה מושבתת לחלוטין משך תקופה לא מבוטלת, ולכן רוב מטלות הבית כולל סיעוד התובעת הוטלו על כתפי בעלה, כאמור יש לשים לב לכך כי אמו היא חולת אלצהיימר הזקוקה אף היא לטיפול ועזרה במידה כלשהי, לכן לא מן הנמנע כי מצבה של אמו מהווה אף הוא שיקול לכך שבעלה של התובעת עובד בלילות ונשאר בבית במהלך היום לצורך טיפול ועזרה בבית.
91. נוכח האמור לעיל, שוכנעתי להעמיד פיצוי בראש נזק זה בגין תקופה כוללת של 10 חודשים (חודשיים ממועד התאונה וכן 8 חודשים נוספים ממועד הניתוח בגב בשנת 2011) בסך כולל של **20,000 ש"ח**.

עזרת צד ג' לעתיד:

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 63171-07 ה"ה א' נ' חברת בטוח שירביט

92. הפיצוי בגין ראש נזק זה יינתן בראי נכותה הרפואית והתפקודית הכוללת, קרי 40%- בהתחשב בהערכתו של פרופ' מירובסקי כי התובעת תמשיך להיות מוגבלת בפעילות פיזית ומאמצים גופניים וכן נוכח הערכתו של ד"ר גיא אור כי לתחלואה הנפשית יש תרומה משמעותית לקשיי תפקודה (אם כי לדידו, קשיי תפקודה כפי שהם אינם נובעים כולם מן התחלואה הנפשית).
93. עם זאת, יובהר כי בניגוד לעדותה של התובעת ממנה עולה כי היא זקוקה לנוכחות בעלה אף בשעות המוקדמות של הבוקר, מחשש שילדיהם יתעוררו- לא שוכנעתי כי כיום מצבה כה חמור באופן שנבצר מבעלה לעבוד משך יותר שעות. כאמור, הוכח כי התובעת מצליחה לתפקד במומיה ולטפל בילדים בהעדר בעלה, תחת נטילת משככי כאבים ובליווי קשיים ומגבלות.
94. נוכח האמור לעיל, הפיצוי בגין ראש נזק זה יועמד על סך כולל של **185,000 ₪** זאת על בסיס הערכה של 600 ₪ לחודש ל-48 השנים הבאות.

הוצאות רפואיות:

95. לטענת התובעת, נגרמו לה הוצאות רבות בין היתר עבור דמי השתתפות בקבלת טיפולים רפואיים, לרבות פיזיותרפיה, הידרותרפיה, פילאטיס; יעוץ רפואי עם פרופ' פלומן (כ-800 ₪ לפגישה); ניתוח פרטי שעברה בגב התחתון בעלות של 13,000 ₪; הוצאות נלוות לאשפוז; הוצאות עבור מזרן אורטופדי בסך של 3,700 ₪ אשר הרופאים המליצו לה לרכוש; הוצאות חודשיות עבור קנביס רפואי בעלות של 400 ₪ לחודש וכן הוצאות חודשיות עבור תרופות ומשככי כאבים.
96. בנוסף התובעת טוענת להוצאות קבועות עבור טיפולים פסיכולוגיים מעבר לסל הבריאות, כמפורט במכתב של הפסיכולוגית שטיפלה בה מיום 25.8.14: שמונה מפגשים ראשוניים בעלות של 126 ₪ למפגש; 15 מפגשים בעלות של 189 ₪ למפגש. לאחר מיצוי הזכאות המשך טיפול בעלות של 350 ₪ למפגש.

החזרים בגין הקנאביס הרפואי

97. מעדותה של התובעת עולה כי החלה להשתמש בקנאביס רפואי משנת 2012 (לאחר הניתוח). תחילה בכמות של 20 גר' פעם-פעמיים ביום, ואח"כ המינון עלה ל-40 גר' (שלוש פעמים ביום). מקבלת אישור לקנאביס כל חצי שנה- שנה.
- לדבריה מעולם לא היו הפסקות. במהלך עדותה עומתה אל מול הטענה כי הקבלה האחרונה בגין רכישת קנאביס היא משנת 2015. התובעת עמדה על כך כי היא משתמשת בקנביס באופן רציף משנת 2012 וציינה כי אינה שומרת את הקבלות. יצויין כי בשלב מאוחר יותר צורפה לתיק חשבונית מס מיום 2.1.18 בגין רכישת קנאביס לכאורה ע"ס 470 ש"ח, אולם יש להבהיר

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 63171-07 ה"ה א' נ' חברת בטוח שירביט

- בהקשר זה כי החישוב בגין ההחזרים לעבר יעשה על-פי קבלות בלבד. לכן, תעודות משלוח למיניהן ו/או חשבוניות מס אינן מהוות ראיות מספקות להוכחת הפסדים לעבר.
98. העלות נעה בין 470 ₪ ל- 500 ₪ (לחודש). כיום היא מקבלת את הקנאביס במשלוח עד הבית (בגלל הקושי שלה לנסוע עד מרכז בריאות הנפש בבתי-ים).
- ציינה כי אין החזרים מקופ"ח בגין קנאביס, בניגוד לתרופות אחרות כגון Percocet ו- oxycontin. הכחישה כי יש לה ביטוח זהב בקופ"ח "מכבי" אולם עומתה עם מסמך שממנו עולה שיש לה "מגן זהב". משהוצג לפניה מסמך מהאינטרנט לפי חברי ביטוח "זהב" רשאים להחזיר קנאביס השיבה כי כנראה מדובר בנוהל חדש שלא היה ידוע לה. בא כוחה של התובעת טען בסיכומים כי התובעת אינה חברה ב"מגן זהב" מזה כשנתיים. מעיון במוצגי התובעת עולה כי האישור לחברות במגן זהב היא משנת 2011. כמו כן, לא הוצגו לפני נתונים ברורים אודות טיב ההחזרים וממתי הם חלים. משכך, לא שוכנעתי כי יש לפסוק פיצוי חלקי בגין החזר עבור קנאביס מתוך הנחה (לא מבוססת) כי התובעת זכאית להחזרים כלשהם מקופ"ח.
99. פרופ' מירובסקי ציין בתשובות לשאלות ההבהרה מיום 3.3.13 בעניין הקנאביס הרפואי כי הסיבה להפנייתו של התובעת לקבלת קנאביס רפואי היא בשל כאבי גב והקרנה לגפיים התחתונות. לדידו, קיים קשר סיבתי בין התאונה והכאבים מהם סובלת התובעת בגב התחתון.
100. בכל הקשור להחזרים לעבר- יובהר כבר עתה כי אין בידי לקבל את טענת התובעת כי אינה מחויבת לשמור קבלות בגין החזרים על רכישת קנאביס. ההלכה מורה כי נזק מיוחד יש להוכיח באמצעות אסמכתאות רלוונטיות. משכך, אורה על פיצוי לעבר אך ורק בגין קבלות שצורפו כדין.
101. להלן פירוט הקבלות: ביום 19.5 ביום (שנה לא ברורה) שולם סך כולל של 370 ₪; ביום 27.6.12 שולם סך כולל של 440 ₪; ביום 22.7.12 שולם סך כולל של 370 ₪; קבלה מיום 19.8.12 בסך כולל של 370 ₪; ביום 14.9.12 שולם סך כולל של 370 ₪; קבלה מאוק' שנת 2012 בסך כולל של 370 ₪; ביום 25.11.12 שולם סך כולל של 370 ₪; ביום 30.12.12 שולם סך כולל של 370 ₪; ביום 27.1.13 שולם סך כולל של 370 ₪; ביום 24.2.13 שולם סך כולל של 370 ₪; ביום 21.4.13 שולם סך כולל של 370 ₪; ביום 22.5.13 שולם סך כולל של 370 ₪; ביום 17.6.13 שולם סך כולל של 370 ₪; ביום 14.7.13 שולם סך כולל של 370 ₪; ביום 11.8.13 שולם סך כולל של 370 ₪; ביום 15.9.13 שולם סך כולל של 375 ₪; ביום 13.10.13 שולם סך כולל של 365 ₪; ביום 10.11.13 שולם סך כולל של 370 ₪; ביום 8.12.13 שולם סך כולל של 370 ₪; ביום 5.1.14 שולם סך כולל של 370 ₪; ביום 4.7.14 שולם סך כולל של 340 ₪; ביום 3.8.14 שולם סך של 380 ₪; ביום 5.4.15 שולם סך כולל של 370 ₪; ביום 4.6.15 שולם סך כולל של 370 ₪; ביום 4.9.15 שולם סך כולל של 370 ש"ח; ביום 4.10.15 שולם סך של 370 ₪.
102. סה"כ הוצאות בגין רכישת קנאביס לעבר (לאחר הצמודות וריבית מאמצע התקופה)- **10,000** ₪.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 63171-07 ה"ה א' נ' חברת בטוח שירביט

103. לעתיד- הצדדים אינם חולקים כי מדובר בסך חודשי של 470 ₪ (אף צורפה חשבונית מס מינואר 2018). אין בידי לקבל טענת הנתבעת כי יש לחשב את החוזרים לעתיד עבור קנאביס לתקופה של עשר שנים בלבד ועם זאת גם לא מצאתי לחשבם עד תום תוחלת חייה של התובעת מקום בו הרישיון שניתן לה מתחדש משנה לשנה ואינו מובטח לצמיתות. אשא על כן נכון לפסוק בסכום גלובאלי הוצאות אלה אותן אני מעמיד על סך של 70,000 ₪.

טיפולים נפשיים- לעבר :

104. התובעת העידה כי בתחילה נערכו מפגשים עם פסיכולוגים במסגרת פרטית ולאחר מכן דרך מכבי נכנסה לטיפול כדי להשתקם. מאז שהיא בשיקום ב"רקנאטי" חדלה מלהיפגש עם פסיכולוגים, עקב הנחיה שקיבלה מ"רקנאטי" לטענתה.

105. לפי מכתב מהפסיכולוגית, קרין בר, מיום 25.8.14 תעריף הטיפול לפי תעריפי קופ"ח- כ-8 מפגשים בתעריף 126 ₪ לכל מפגש; כ-15 מפגשים בתעריף 189 ₪ כל מפגש. לאחר מיצוי הזכאות המשך טיפול בתעריף 350 ₪ למפגש. מעיון בקבלות שצורפו נראה כי הקבלה האחרונה שנשתמרה היא משנת 2015. התובעת ציינה כי לא שמרה קבלות מעבר לכך.

106. בחישוב הוצאות רפואיות לעבר נלקחו בחשבון כל הקבלות שצורפו בגין טיפולים נפשיים אצל הפסיכולוגית.

הסכם ההלוואה:

107. לטענת התובעת ובעלה הם קיבלו הלוואה מאמו לצורך ניתוח הגב שנערך ב"אסותא" ע"ס כ- 28,000 ₪, לאחר מכן קיבלו איזשהו החזר (לא מלא) מקופ"ח מכבי.

התובע העיד כי החזיר לאמו את ההלוואה באמצעות העברה בנקאית (ולא באמצעות שיקים, שכן אין ברשותו שיקים). כמו כן לא ידע להסביר מדוע אינו חתום על מסמך ההלוואה בין אמו לבין התובעת (לדבריו הוא ואמו סיכמו דברים בע"פ). אישר בעדותו כי באי כוחו (המייצגים את התובעת בתביעה דנן) ניסחו את ההסכם.

לדבריו, גרו עוד לפני החתונה (ולפני התאונה) אצל אמו. שילם לה שכר דירה עוד לפני החתונה ("עזר לה בכסף" כלשונו).

לפני התאונה, עזר לאמו כמיטב יכולתו ולפי רמת השתכרותו (לעתים 1,000 ₪ לעתים 3,000 ₪).

108. לאחר עיון בהסכם ההלוואה ובעדויות, לא שוכנעתי כי אכן מדובר בהסכם הלוואה מחייב. לא הורם הנטל להוכיח כי סכום ההלוואה אכן הוחזר לאמו של התובע, משעה שלא הוצגה בפני אסמכתא כלשהי בדבר העברה בנקאית וכד'. כמו כן, לא הוצג לפני נימוק משכנע לשאלה מדוע בעלה של התובעת (הבן) לא חתום על ההסכם

109. משכך, בפסיקת הוצאות רפואיות לעבר לא יובא בחשבון סכום הניתוח שעברה התובעת ב"אסותא".

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 63171-07 ה"ה א' נ' חברת בטוח שירביט

110. לפי קבלות שצורפו- סך הוצאות רפואיות ונסיעות לעבר מוערכות ע"ס 13,000 ₪ (לאחר צירוף הפרשי הצמדה וריבית). יובהר כי ההחזרים אינם כוללים מזרן אורטופדי בגינו צורפה קבלה ע"ס 3,700 ₪ ומנוי לקאנטרי, שכן לא הובאו לפני ראיות בדבר חיוניות ההוצאות הנ"ל לרפואת התובעת וכן לא הוברר הקשר בין הוצאות אילו לתאונה. כמו כן, הסך הנ"ל אינו כולל החזרים בגין רכישת קנאביס- לגביו יוחד פירוט נפרד.

הוצאות רפואיות ונסיעות לעתיד:

111. לדברי התובעת, בעתיד תזדקק להוצאות רפואיות מרובות- המשך שיקום פסיכולוגי, שלאחר מכן יהפוך לפרטי מפני שיש מכסה מסוימת (לדבריה, תזדקק לפחות לפעם בשבוע). בנוסף, הפלדנקרייס כרוך בהוצאות רבות, פיזיותרפיה והידרותפיה (עלות של בין 100 ₪ ל-300 ₪), תצטרך להירשם גם לקאנטרי (בהמשך לטיפולים בתל-השומר)- עלות של 500 ₪ לחודש. לדבריה, ד"ר פלומן וד"ר שבחר המליצו על פיזיותרפיה והידרותפיה.
112. פרופ' מירובסקי ציין בחוות דעתו כי בעתיד תזדקק התובעת לטיפולים פיזיותרפיים ושיקומיים ולתרופות נוגדות כאב ודלקת, אך אינו יודע להעריך את עלותם, מה גם שחלקם ניתנים במסגרת ביטוחי הבריאות.
- בתשובות לשאלות ההבהרה ציין פרופ' מירובסקי כי מדובר בחלק בסיסי בטיפולים והם זמינים ברפואה הציבורית.
113. ד"ר גיא אור סבור כי על התובעת להמשיך את הטיפול ב"רקנאטי" למשך שנתיים נוספות (פעם בשבוע). כמו כן, סבור כי יש הצדקה לטיפול זוגי בן 20-25 פגישות (טיפולים שלא ניתנים במסגרת הציבורית, ועלותם בין 450-500 ₪ אצל מטפל מנוסה ורציני).
114. נכותה האורתופדית של התובעת כוללת בחובה מרכיב תפקודי לא מבוטל המצריך גם הדרשות לניידות מוגברת ועל כן זכאית התובעת לפיצוי משמעותי גם בשל כך.
115. בהתחשב בעובדה כי טיפולים פיזיותרפיים ניתנים במסגרת הרפואה הציבורית וכן נוכח העובדה כי ד"ר אור המליץ על טיפול ב"רקנאטי" למשך שנתיים נוספות- טיפול אשר אינו כרוך בעלות מצידה של התובעת ומנגד המליץ על טיפולים זוגיים אשר אינם ניתנים במסגרת ציבורית, ובהינתן כי התובעת תזדקק לתרופות נוגדות כאבים ודלקת (הוצגו לפני קבלות בודדות בגין רכישת משככי כאבים- קבלה ע"ס 165 ₪ בגין רכישת פרקוסט, אוקסיקונטין ואקמול וכן שתי קבלות נוספות ע"ס 17 ₪ כל אחת בגין רכישת אוקסיקונטין ופרקוסט)-
אעמיד את הפיצוי בגין הוצאות רפואיות ונסיעות לעתיד ע"ס גלובלי של 70,000 ₪.

טיפול פילאטיס/ יוגה-

116. פרופ' מירובסקי ציין בתשובותיו לשאלות ההבהרה ביום 3.3.13 כי מדובר בשיטות טיפול נפוצות לבעיות במערכת השלד כולל לגב. עם זאת, סייג כי כמו טיפולים רבים אחרים מתחום הרפואה האלטרנטיבית אין כל הוכחה מדעית שהם אכן יעילים בהפחתה או מניעת כאבי גב.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 63171-07 ה"ה א' נ' חברת בטוח שירביט

ציין כי הוא ממליץ על טיפולים אלו אך ללא כל בסיס מדעי שהם אכן מועילים. התובעת לא עימתה את פרופ' מירובסקי באשר לקביעתו הנ"ל, ומשכך בכל הכבוד הראוי, לא שוכנעתי כי יש לפצות את התובעת בגין טיפולים אלטרנטיביים אשר יעילותם לא הוכחה, כאמור ובפרט משעה שמדובר בטיפולים אשר עלותם לאין ערוך בהתחשב בתוחלת חייה של התובעת. יפים לעניין זה דבריו של כב' השופט ברק (כתוארו אז) בע"א 357/80, נעים נ' ברדה, פ"ד לו(3) 762: "... סבירותה של הוצאה נמדדת, לעתים, ביחס שבין גודל ההוצאה מזה לבין התועלת המופקת ממנה מזה. אין המזיק חייב לשאת בסכומי עתק, שאין בהם כדי להיטיב את מצבו של הניזוק אלא בצורה שולית וספקולאטיבית...".

117. לאחר בחינת מצבה של התובעת ומתוך ניסיון לקבוע את הדרך הנכונה לפיצוי בהתאם לנסיבותיה המיוחדות, כשלנגד עיני בית המשפט עומדת המטרה להשיב את המצב לקדמותו-אני סבור כי די בטיפולים הרפואיים (כולל תרופות) והפרא-רפואיים על מנת להוות פיצוי הולם והוגן.

כאב וסבל:

118. מעיון בטענות הצדדים, נראה כי אינם חלוקים על מסד הנתונים לצורך חישוב נזק הבלתי ממוני של התובעת.

119. בהתאם לשיעור נכותה הרפואית (40%) ובהתחשב בחמישה ימי אשפוז יועמד הפיצוי בגין ראש נזק זה ע"ס 72,000 ₪ (מעוגל).

ניכויים:

120. ישנן מחלוקות נרחבות בין הצדדים באשר לשיעור הניכויים. יש לציין כי המחלוקות נפרשו במלואן רק כשבמהלך שלב הסיכומים הסב הח"מ את תשומת לב הצדדים לסוגיות השונות שאליהן יש להתייחס. או אז, הסכימו הצדדים להגיש סיכומיהם בעניין זה בכתב. קודם הכרעה ביקשתי לעיין במלוא תיקה של התובעת במוסד לביטוח לאומי אולם עד עצם היום הזה לא התקבל מלוא התיק. אשר על כן בחרתי לשחרר את פסק הדין תוך הקפאת סכום ראוי להבטחת ניכוי תגמולים ע"ח נכות כללית.

להלן אתייחס לכל אחד ממוקדי המחלוקת:

הבטחת הכנסה:

121. לפי תע"צ מיום 22.11.17 התובעת קבלה גמלת הבטחת הכנסה בחודש נוב' 2007 ע"ס 2,074 ₪ וכן בחודש יוני 2011 ע"ס 2,447 ₪. לאחר תוספת הפרשי הצמדה וריבית מאמצע התקופה = 5,255 ₪.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 63171-07 ה"ה א' נ' חברת בטוח שירביט

122. לטענת התובעת אין לנכות סכומים אילו משעה שאין מדובר בכספים שהתקבלו בעטייה של התאונה.
123. לטענת התובעת, המדובר בהרחבת חזית. כמו כן, הנתבעת מפנה לכך שלאורך כל הדרך התובעת טענה כי בעקבות התאונה היא עבדה בעבודה זמנית/ חלקית ולא יכלה לעבוד במשרה מכניסה יותר ו/או שפוטרה מחמת התאונה.
124. אכן, אני סבור כי יש צדק בדברי הנתבעת. התובעת למעשה טוענת בעקביות כי פוטרה מחמת התאונה וכי אלמלא התאונה יכלה לעבוד בעבודה מכניסה יותר. כפי שפורט לעיל, אף על פי שלא הוכחו לפני הסיבות לפיטורי התובעת, לא נעלמו מעיני מגבלותיה והקושי הנלווה להן בעקבות התאונה ואף נעתרתי לפצותה בגין תקופות אי הכושר שפסק פרופ' מירובסקי (בתקופות הללו נכללו גם התקופות בגינן התובעת קיבלה הבטחת הכנסה).
125. משכך, דומה כי לא ניתן לאחוז במקל משני קצותיו, ולכן אורה על ניכוי גמלת הבטחת הכנסה בסך כולל של 5,255 ₪.

דמי אבטלה:

126. התובעת קבלה דמי אבטלה לתקופה שבין דצמ' 2010 עד מאי 2011. בדומה לקביעתי לגבי הבטחת הכנסה, נראה כי אף בסוגיה יש להורות על ניכוי בעיקר נוכח העובדה כי נפסקו לתובעת פיצויים מלאים לתקופה זו מתוך הנחה כי הפיטורין נבעו כתוצאה ממגבלותיה הרפואיות בעקבות התאונה.
127. לאחר הצמדה ותוספת ריבית מאמצע התקופה- ינוכה סך של 19,419 ₪.

תשלומים תכופים:

128. מעבר לתשלומים התכופים אשר אין חולק כי שולמו לטובת התובעת, נראה כי יש לחלוש על מלוא התשלומים התכופים שניתנו הן לתובעת והן לבעלה (שלגביו ניתן פסק דין חלקי בתיק זה מכבר).
129. על פניו, דומה כי יש טעם בטענות הנתבעת, ולכן למען הסדר הטוב יש להורות על ניכוי 50% מכלל התשלומים התכופים שניתנו הן לתובעת והן לבעלה. האמור לעיל מקבל משנה תוקף משעה שבהסדר הפשרה בין הנתבעת לבין בעלה של התובעת לא הוברר האם נוכו מסכום הפיצוי מלוא התשלומים התכופים או חלקם.
130. מלוא התשלומים התכופים (אילו המוזכרים בתחשיב התובעת+ הוספת התשלומים המוזכרים בתחשיב הנתבעת): ממוצגי הנתבעת עולה כי שולמו לתובעת ולבעלה תשלומים תכופים כדלקמן: 28.11.06 - 9,500 ₪; 19.2.07 - שולם סך של 15,000 ₪; יולי 07 - 5,500 ₪; 8/07 - שולם סך של 15,000 ₪; 3/08 - 33,810 ₪; 15.9.09 - 1,100 ₪; 22.2.12 - 22,600 ₪; 9/14 - 4,500 ₪ מגיעים לסך כולל של 115,512 ₪ לאחר הצמדה וריבית.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 63171-07 ה"ה א' נ' חברת בטוח שירביט

ניכוי מחצית מן התשלומים - 57,756 ₪.

נכות כללית:

131. מתע"צ המל"ל ותיקה של התובעת כפי שנתקבל לאחרונה בחלקו, עולה כי התובעת הגישה תביעה לקצבת נכות כללית לראשונה ביום 15.6.11. נקבעו לה תקופות אי כושר ונכויות זמניות. החל מיום 1.2.17 נכותה הרפואית הצמיתה הועמדה על שיעור של 64%.
132. מעיון בדו"ח הוועדה נראה כי נכויותיה במל"ל חולקו בין מספר תחומים: א.א.ג. - 10% לפי תקנה 2ד(4)72; 0% בגין תקנה 1א(1)72; עמ"ש צווארי - 20% לפי תקנה 5 37 (ב); עמ"ש מותני-30% לפי תקנה 37(7)(ג); נפש - 10% לפי תקנה 33(א)(2).
133. לטענת התובעת, אין להורות על ניכוי הנכויות בגין עמ"ש צווארי וטנטון, שכן אילו אינן קשורות לתאונה ולא נקבעו ע"י מומחי בימ"ש.
134. מנגד הנתבעת טוענת כי יש להורות על ניכוי מלא, שכן התובעת עצמה טענה לנכות בצוואר בעקבות התאונה כמו כן, ציינה כי התובעת נתפסה לכלל טעות בסוגיית הטנטון מומחה א.א.ג. קבע לה נכות בשיעור 5% לפי חלק מסעי' 472(ד)(II) אשר דן בטנטון בנוכחות עקומת שמיעה אופיינית לחבלה אקוסטית.
135. יש לציין כי לא ניתן לחלץ מדו"חות הוועדה של מל"ל, כפי שהוצגו לפני עד כה, מסקנות לגבי נכויות שקשורות לתאונה בהכרח. דומה כי הגשת התביעה לנכות אך בשנת 2011 ובמרחק זמן ניכר מהתאונה לא העמידה בפני הוועדות את הצורך לקבוע ממתי בדיוק החלה הנכות, מקום בו עברו יותר משלוש שנים. משכך, אפנה לעיין בקביעות המומחים שמינית. באשר למחלוקת בנושא עמ"ש צווארי פרופ' מירובסקי קבע מפורשות כי לא מצא להעניק לתובעת נכות בגין עמ"ש צווארי מפני שתלונות בעניין נשמעו לראשונה במועד בו בדק אותה, משכך לא מצאתי להתחשב בקביעת המל"ל לעניין זה, ולו מנימוקיו של המומחה מטעם בימ"ש שלא נתן אמון בתלונות התובעת לעניין זה.
136. באשר לטענות התובעת לגבי טנטון- אכן נראה כי התובעת סברה בשוגג כי אין לנכות בגין טנטון. חוות דעתו של ד"ר לוי לא מותירה ספקות בעניין.
137. בראי העובדה כי תיקה של התובעת לא התקבל במלואו, אני מורה על עיכוב של 1,000,000 ₪ (לפי חוות דעת אקטוארית שהוגשה מטעם הנתבעת) מסך פיצוייה של התובעת עד אשר יתקבל מלוא התיק וניתן יהיה לתת הדעת לנכויות הפסוקות לצמיתות, לקשר הסיבתי בינן לבין התאונה ולסכום הניכוי המדויק.

ענף שיקום:

138. בנוסף לאמור לעיל, הנתבעת צירפה מסמכים מענף השיקום לפיהם דווה לזכות התובעת סך כולל של 110,256 ₪ (בין יוני 2014 ל-4/2016) בתוספת הצמדה וריבית- 114,091 ₪. לבקשתי

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 63171-07 ה"ה א' נ' חברת בטוח שירביט

נשלח למל"ל צו המורה להשיב האם הכספים הנ"ל שולמו ישירות לתובעת או שמא לנותני שירותים. לפי תשובת המל"ל הסכומים הועברו לנותני שירותים ובהם "מכון רקנאטי לשיקום" ובגין שכר לימוד. אלה כאלה אינן ברי ניכוי ועל כן לא יקוזזו מסך פיצויי התובעת⁸.

סך הפיצויים עד כה:

נזק כולל: 1,989,500 ₪.

ניכויי מל"ל ועיכוב: 1,024,674 ₪ (-).

שכ"ט עו"ד ומע"מ: 146,750 ₪.

תשלום תכופ: 57,756 ₪ (-).

סך נזק לעת הזו: 1,053,820 ₪.

הנתבעת תעביר הסכום לידי ב"כ התובעת תוך 30 ימים מהיום, שאם לא כן יישא הסכום הפרשי הצמדה וריבית מהיום ועד התשלום בפועל.

עיון בקבלת תיק מל"ל נכות כללית ליום 1.7.2019.

ניתן היום, ב' סיוון תשע"ט, 05 יוני 2019, בהעדר הצדדים.

⁸ ראה ת"א (מחוזי ת"א) 3240/98 ניסים נ' נשר מפעלי מלט, פורסם במאגרים בעמ' 42 – 43 לפסה"ד; ת"א (שלום ת"א) 57530/07 מקוריה נ' ניאזוב, פורסם במאגרים, בעמ' 13 לפסה"ד, ת.א. (הרצ' 1701/00 שומלי נ' המגן חב' לביטוח, פורסם במאגרים, בפיסקה 41).

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 63171-07 ה"ה א' נ' חברת בטוח שירביט

שי מזרחי, שופט

